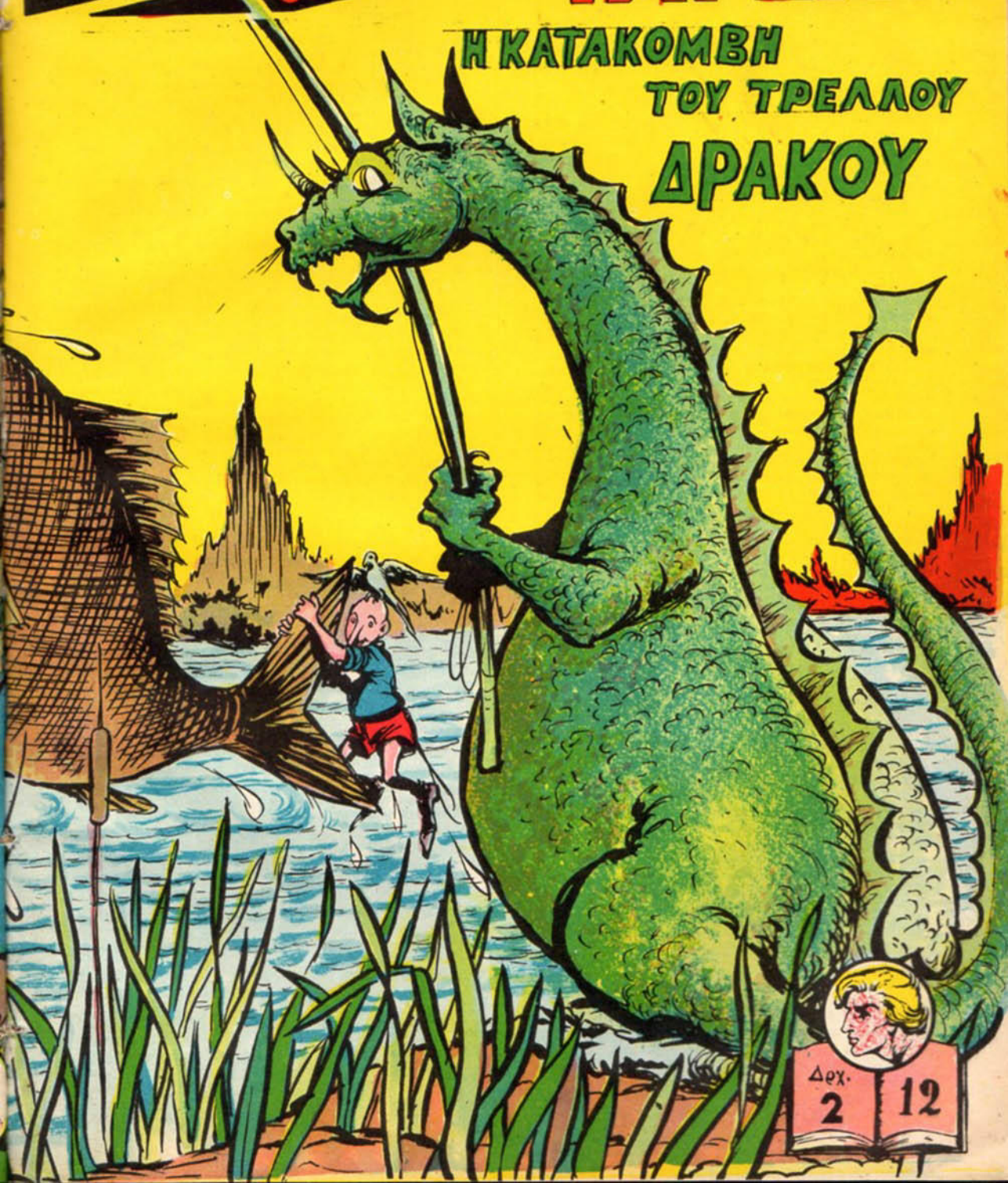

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ ΔΡΑΚΟΥ

Δελ.
2 12

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΓΗΣ

● ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Κύτταξα με προσοχή χάμου. "Εσκυφα, έψαξα, ήμουν πιά δέβαιος. Μπορούσα να ξεχωρίσω τώρα τίνων παμπάλαιων τεράτων ήταν τα κόκκαλα αυτά, που έμοιαζαν με άπολιθωμένους κορμούς δέντρων.

— Νά, τὸ κάτω σαγόνι τοῦ μαστόδοντου!, φώναξα: Νά, οἱ τραπεζίτες τοῦ δεινοθηρίου! Νά, ἕνα κόκκαλο ἀπο μὴρο μεγαθηρίου! Νάι, ἔχετε δίκιο, θεῖε μου!

Περπατώντας ἔτσι ἀνάμεσα στους τεράστιους οκελευούς, εἶχα λίγο κουρασθῆ. Πήγα καὶ κάθησα στὴν ἀκρὴ ἐνὸς ἀκρωτηρίου ὅπου τὰ κύματα σπύσαν βροντερὰ. Ἀπὸ κεῖ ἔβλεπα στὸ βάθος ἕνα μικρὸ λιμανάκι ἀνάμεσα σὲ πυραμιδωτοὺς βράχους. Τὰ νερά του κοιμόνταν ἤσυχα προφυλαγμένα ἀπὸ τὸν ἄνεμο. Περιμένα νὰ δῶ καὶ κανένα καράβι νὰ σαλεῖ τὰ κατάρτια τῆς ἡ' ἀνοίγῃ τὰ πανιά του καὶ νὰ βγαίη στὸ πέλαγο. Τίποτα ὅμως, ἔρημα παντοῦ! "Ἦμασταν τὰ μόνα ζωντανὰ ὄντα ποὺ βρισκόταν στὸν ὑπόγειο τοῦτο κόσμο. "Ὅταν κάποτε ἔπαυε ὁ ἄνεμος, ἔπεφε πάνω μας φοβερὴ καταθλιπτικὴ σιωπὴ. Προσπαθοῦσα νὰ διατρυπήσω καὶ νὰ δῶ τί νὰ ὑπάρχει ἄραγε πίσω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα, ποὺ τελείωνε ἡ θάλασσα αὐτὴ, κατὰ ποὺ πήγαινε; Θὰ μπορέσωμε ἄραγε ποτὲ νὰ φτάσωμε στὴν ἀντικρινὴ τῆς ὄχθης.

Ὁ θεῖος μου ἦταν δέβαιος πὼς γρήγορα θὰ περάσωμε τὴ θάλασσα καὶ θ' ἀράξωμε στὴν ἀπέναντι ἀκρογιαλιά. Ἐγὼ δὲν ἤμουν. Τὸ ἐπιθυμοῦσα μονάχα καὶ συνάμα τὸ φοβόμουν.

Ὁ περίπατός μας δάσταξε μὴν ὥρα. Γυρίσαμε πίσω στὴ σπηλιά μας. Κουρασμένοι ἐξήπλωσα κι' ἀποκοιμήθηκα βαθειά.

"Ὅταν τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρωὶ ξύπνησα, ἤμουν ἐντελῶς καλά. Σκέφθηκα πὼς ἕνα μᾶτις στὴ θάλασσα θὰ μοῦ ἔκανε πολὺ καλὸ. Γύθηκα καὶ θούθηξα στὰ νερά τῆς ἀληθινῆς μεσόγειας αὐτῆς θάλασσας. "Ὅταν βγήκα, ἔτρεξα νὰ θρῶ τους συντρόφους μου κι' ἔφαγα μὲ μεγάλη ὄρεξι. Ὁ Χάνς εἶχε μαγειρέψει. Φάγαμε καλὰ καὶ μάλιστα στὸ τέλος ὁ καλὸς κι' ἔξυπνος ὀδηγός μας, μὰς πρόσφερε κι' ἀπὸ ἕνα φλυτζάνι καφέ.

— Τώρα ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς παλίρροιας! εἶπε ὁ θεῖος μου: Πρέπει νὰ μελετήσωμε τὸ φαινόμενο αὐτό.

— Πὼς; Παλίρροια; φώναξα.

— Βεβαίωτατα.

— Φτάνει λοιπὸν ὡς ἐδῶ ἡ ἐπίδρασι τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, γιὰ νὰ κινή παλίρροια;

— Γιατὶ ὄχι; Μήπως ὅλα τὰ σώματα δὲν ὑπέκεινται στὴν παγκόσμια ἔλξη; Κι' ἡ θάλασσα λοιπὸν αὐτὴ μπροστὰ μας ἀκολουθεῖ τὸν παγκόσμιο νόμο. Θὰ τὴ δῆς λοιπὸν τώρα νὰ φουσκῶνῃ καὶ νὰ τραβιέται ἀπαράλλαχτα ὅπως ὁ Ἀτλαντικὸς ὠκεανός.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη περπατοῦσαμε στὴν ἄμμο

τῆς ἀκρογιαλιάς καὶ τὰ κύματα σιγὰ - σιγὰ φουσκῶναν κι' ἀνέβαιναν στὴν ξηρὰ.

— Τώρα θεῖε μου εἶπα, ποῖα εἶναι τὰ σχέδιά σας; Δὲν ἔχετε σκοπὸ νὰ γυρίσετε πιά στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς;

— Νὰ γυρίσω! Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές! Τὸ ἐναντίο, ἔχω σκοπὸ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ταξίδι, ἀφοῦ ὅλα ὡς τώρα πῆγανε περίφημα.

— Μὰ δὲ βλέπω πῶς θὰ περάσωμε τὴ θάλασσα αὐτὴ.

— Ἔννοια σου, κι' αὔριο θὰ ταξιδεύσωμε! Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, κύτταξα γύρω μου νὰ δῶ μὲ ποῖο καράβι θὰ φεύγαμε γιὰ τὸ νέο μας ταξίδι.

— Μὰ πὼς; ποῦ εἶναι τὸ καράβι μας; φώναξα ἐκπληκτός.

— Δὲ θὰ μποῦμε σὲ καράβι, παιδί μου! Θ' ἀνεβούμε ἀπλούστατα σὲ μιὰ στερεὴ σχεδιά.

— Σχεδιά!; φώναξα: Μὰ πὼς θὰ κατασκευάσωμε ἐδῶ πέρα σχεδιά;

— Ἐλα νὰ δῆς!, εἶπε ὁ θεῖος μου.

Τὸν ἀκολουθήσα. Περπατήσαμε ἕνα τέταρτο, φτάσαμε στὴν ἄλλῃ ἀκτὴ τοῦ ἀκρωτηρίου κι' εἶδα τότε τὸ Χάνς νὰ δουλεῖ. Φαντάζεστε τὴν ἐκπληξί μου, ὅταν εἶδα πὼς ἡ σχεδιά ἦταν κιόλας μισοτελειωμένη πάνω στὴν ἄμμο!

— Βεβαιώθηκες τώρα; ρώτησε ὁ θεῖος μου.

— Νάι, κι' ὅμως εἶναι ἀπίστευτο, ἀποκρίθηκα.

Τὴν ἄλλῃ μέρα ἡ σχεδιά ἦταν κιόλας ἔτοιμη. Τὴ ρίξαμε στὸ γιᾶλὸ κι' ἄρχισε αὐτὴ νὰ πλεῖ ἤσυχα πάνω στὰ νερά τῆς λίμνης Λίντενμπροκ.

Στις 13 Αὐγούστου ξεκίνησαμε πολὺ πρωτὶ. Σήμερα θ' ἀρχίζαμε καινούργιο εἶδος ταξίδι πρὸ γρηγορο καὶ λιγώτερο κουραστικό.

Υψώσαμε κατάρτι κι' ἀπλώσαμε τὶς κουβέρτες μας ἀντὶ γιὰ πανί. Εἶχαμε φορτώσει στὴ σχεδιά τὰ τρόφιμα, τὶς ἀποσκευές, τὰ ἐπιστημονικὰ ὄργανα, τὰ ὅπλα καὶ μεγάλη ποσότητα πόσιμο νερὸ, ποὺ εἶχαμε μαζέψει ἀπὸ τοὺς βράχους. Ὁ Χάνς εἶχε κάνει καὶ τιμὸν γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴ σχεδιά. Κάθησε στὸ τιμὸν. Ἐγὼ ἔβλασα τὸ παλαμάρι ποὺ μὰς κρατοῦσε στὸ ἀκρογιάλι. Ἀνοίξαμε πανί κι' ἀρχίσαμε νὰ πλέωμε γρήγορα.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ξεμακραίναμε ἀπὸ τὸ μὲ κ ρ ὀ λιμάνι, ὁ θεῖος μου εἶπε:

— Αὐτὸ θὰ τὸ ὀνομάσωμε «λιμάνι "Ἄξελ»!

— Μὰ τὴν πίστι μου. Ἐχω κάποιο ἄλλο ὄνομα νὰ προτείνω!

— Ποιὸ;

— Λιμάνι Γκρούμπεν!

— "Ἄς εἶναι!, ἀποκρίθηκε ὁ καθηγητής: Λιμάνι Γκρούμπεν, λοιπὸν!

Ἄλαφρός ἄνεμος φυσοῦσε. Ἄρμενίζαμε ταχύτατα.

Πῆγα καὶ κάθησα στὸ μπροστινὸ μέρος τῆς σχεδιάς. Ἡ βόρεια ἀκτὴ ἄρχισε κιόλας νὰ χαμηλώνῃ στὸν ὀρίζοντα. Τὰ δύο ἀκρωτήρια ἀνοίγαν πλατεῖα γιὰ νὰ μὰς ἀφήσουν νὰ περάσωμε. Σὲ λίγο ἡ στεριὰ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια μας καὶ τριγύρω μας ἀπλωνόταν μονάχα ὁ ὠκεανός.

Ταξιδεύαμε ἔτσι εὐχάριστα ὅλη τὴ μέρα. Τὸ βράδυ δειπνήσαμε καὶ ἐξαπλώθηκα στὴ βάση τοῦ καταρτιοῦ. Σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκα βαθειά. Ὁ Χάνς ἀκίνητος στὸ τιμὸν ὀδηγοῦσε τὴ σχεδιά. Ὁ ἄερας ἦταν πρῶμος κι' ἔτσι τὸ ταξίδι μας πήγαινε θαυμάσια.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ φύγαμε ἀπὸ τὸ λιμάνι Γκρούμπεν, ὁ καθηγητὴς Λίντενμπροκ μοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ κρατῶ «ἡμερολόγιο τοῦ καραβιοῦ» καὶ νὰ σημειῶνωμ κάθε τι ἐνδιαφέροντα φαινόμενα πὼς ταξιδεύωμε.

Σὰς ἀντιγράφω, λοιπὸν, ἐδῶ μερικὲς ἀπὸ τὶς σημειώσεις μου, γιὰ νὰ πληροφορηθῆτε τὶς ἐνδιαφέρουσες λεπτομέρειες τοῦ ταξιδιοῦ μας:

Παρασκευὴ 14 Αὐγούστου. Θερμόμετρο: 32ῶ ὑπὲρ τὸ μηδέν. Πλέωμε πάντα μὲ εὐνοϊκὸ καιρὸ. Τὸ μεσημέρι ὁ Χάνς ἐτοιμάει ἕνα ἀγκίστρι καὶ δολώνοντας ἕνα κομμάτι κρέας, τὸ ρίχνει στὴ θάλασσα. Ἐπὶ 2 ὥρες δὲν πιάνει τίποτα. Μὰ

Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΤΡΕΛΛΟΥ ΔΡΑΚΟΥ

Τό Τέρας πού ψαρεύει!

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ σκηνή διαδραματίζεται στη Ζούγκλα. Στη λίμνη του «Τρελλού Δράκου» όπως τή λένε με φρίκη και δέος οι άγριοι ιθαγενείς.

Δεξιά σε μιάν όχθη της ένα γιγάντιο πράσινο και φολιδωτό προϊστορικό τέρας, καθισμένο στα τεράστια πιασινά ποδάρια του, κρατάει στα μικρά μπροστινά του χέρια ένα γερό χοντρό καλάμι. Από την άκρη του καλάμιού αυτού ξεκινάει ένα λεπτό μακρύ χορτόσχοινο πού καταλήγει σε μεγάλο πρωτόγονο άγκίστρι από δουλεμένο γαμψό ράμφος γέρικου αετού.

Τό τέρας πού είχε δολώσει τό άγκίστρι του αυτό μ' ένα κομμάτι από ώμο κρέας ζαρκαδιού, τό κρατάει θυσιωμένο στά νερά. Σάν ψαράς πού περιμένει νά τσιμπήσιν κανένα ψάρι.

Και νά: Τό πράσινο προϊστορικό θηρίο, με τό κέρατο στη μύτη και τήν άγκοθωτή ράχι και ούρά, νοιώθει τό δολωμένο άγκίστρι του νά σκιρτά. Ταυτόχρονα τό τραβάει με όρμη πρός τά επάνω.

Μιά γιγάντια πέστροφα αναδύεται άμέ-

σως, χωρίς όμως νά σπαρταράν από τ' άφρισμένα νερά της λίμνης του «Τρελλού Δράκου». Είναι πιασμένη με τό πρωτόγονο άγκίστρι από τό στόμα. Σε όγκο και διαστάσεις είναι ή μισή από τό τρομακτικό τέρας πού τήν έχει ψαρέψει.

Από τήν ούρά της τεράστιας σε μέγεθος πέστροφας πού αναδύθηκε, κρέμεται ό κωμικοτραγικός μας Κακαράκ. Ό τετραπέρατος Κουσκούς, ό παπαγάλος του πού φτερούγιζε από πάνω, κάνει στά γρήγορα μιά κάθετη εφόρμησι. Και προσγειώνεται άμέσως στό φαλακρό κεφάλι του Τριτρίχη.

— Έξω από μαζί, μπάρμπα! φωνάζει ό Σουβλερομύτης στό τέρας. Έγώ τόπιασα τό... ψαράκι!

Ταυτόχρονα από τό φοβερό στόμα του γιγάντιου τέρατος ακούγεται θαρώς γαχασμός, μαζί με χοντρή και θροντώδη ανθρώπινη λαλιά:

— Χό, χό, χοο!... Καλό ψάρι πέτυχα σήμερα! Θα χορτάσιν καλά ή κοιλάρα μου! Χό, χό, χόοο!

Τήν ίδια στιγμή από τήν αντικρουή όχθη, ξεκινάνε κολυμπώντας ό Ταρζάν και ή Ζάμπα. Τούς άκολουθούν ή Μιμ και τά δυό πανέξυπνα πιθηκάκια του Κακαράκ ό Τέν και ή Τύ. Οι σύντροφοί του στις τεντυμπούκες έξορμήσεις.

Όμως, πριν προφθάσουν νά ξεμακρύνουν από τήν όχθη, τά γαλάζια νερά της λίμνης αναταράζονται. Κι' ένας άπέραντος πεινασμένος κροκόδειλος αναδύεται με

ὀρθάνοιχτα τὰ τρομακτικά σαγόνια του. Προχωρεί ἴσια πρὸς τοὺς δύο συντρόφους πού προηγούνται κολυμπώντας!

Τὰ τρία τετραπέρατα πιθηκάκια πού δὲν τὰ καταφέρνουν τόσο καλά στὸ κολύμπι, βρίσκουν τὴν εὐκαιρία: Πηδᾶνε οβέλτα στὴ ράχι τοῦ κροκόδειλου. Κι' ἀρχίζουν, πάνω σ' αὐτὴν, νὰ χορεύουν κωμικά. Νὰ στριγγλίζουν χαρούμενα!

Μὰ τὰ τεράστια ἀνοικτὰ σαγόνια τοῦ πεινασμένου ἀμφίβιου ἔρπετοῦ, ὅλο και πλησιάζουν τὸν Ταρζάν και τὴ Ζάμπα. Οἱ δύο νέοι ἔχουν ἀρχίσει νὰ νιώθουν πίσω τους τὰ θρωμερὰ κνῶτα τοῦ σαρκοφάγου θεριοῦ. Μιά στιγμή ἀκόμα και τὰ δόντια τοῦ κροκόδειλου θὰ κερφωθοῦν στὶς σάρκες τους.

Καὶ νά: Μόλις ἡ κάτω μασέλα τοῦ ἔρπετοῦ ἀκουμπᾷ πάνω στὸ μισόγυμνο κορμί τῆς Ἑλληνίδας, κάτι ξαφνικὸ και ἀναπάντεχο συμβαίνει:

Τὸ εἰδύλλιο τοῦ Κουσκούς καὶ τῆς Λαλίνας

ΑΣ ΠΑΡΟΥΜΕ ὁμῶς καλύτερα τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους. Ἔτσι ὁ ἀναγνώστης μας θὰ μπορέσῃ νὰ παρακολουθήσῃ μὲ πιὸ ἄνεσι τὴ συνταρακτικὴ αὐτὴ περιπέτεια:

Ὅπως θὰ θυμόσατε (*), μὲ ἓνα τέχνασμα τοῦ ὁ Κακαράκ — στέλνοντας τὰ δύο πιθηκάκια του νὰ κρυφθοῦν και νὰ μουγγρίζουν μέσα στὰ στόματα τῶν γιγάντιων βαλοσαμωμένων τεράτων — ἔκανε τὸν κερασφόρο ἀράπη Χάμπα - Χούμ νὰ πιστέψῃ πὼς τὰ νεκρὰ τέρατα τῆς μεγάλης σπηλιᾶς του, βρυκολάκισαν. Κι' ἔτσι — δεισιδαίμονας καθὼς εἶναι — τρομάζει ἀφάνταστα ἀκούγοντας τὰ μουγγρητὰ τους. Καὶ πανικόβλητος τὸ βάζει στὰ πόδια νὰ σωθῇ...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Ζαντόβ, ἡ Ζάμπα, ὁ Κακαράκ και ἡ Τοιχλ, πού βρίσκονταν κρυμμένοι κάπου ἐκεῖ κοντὰ, μπαίνουν — ἐλεύθεροι τώρα — στὴ μεγάλη σπηλιά. Καὶ ψάχνοντας στὸ βάθος τῆς ἀνακαλύπτουν τὴν καταπακτὴ πού βρίσκεται τὸ «Τέρας τοῦ Πολιτισμοῦ».

Ἔτσι, θγάζουν ἀπ' αὐτὴν τὸν Χουάιτ και τὸν Μπλάκ, τοὺς δύο σιαμαίους ἀδελφούς. Ἐτοιμάζονται νὰ τοὺς μεταφέρουν στὴ

σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Ἐκεῖ περιμένει ἓνας ξεκουτισμένος γέρος ἰθαγενῆς — ἄλλοτε γιατρός — ὁ Χουρουντουμπούν, πού ὁ Κακαράκ τὸν ἔχει παρουσιάσει ὡς τὸν μεγάλο γιατρὸ τῆς Ζούγκλας: Ράχ - Ἄμπιτουν. Αὐτὸς θὰ κἀνῃ ἐγχείρησι γιὰ νὰ χωρίσῃ τοὺς δύο ἐνωμένους ἀδελφούς: Τὸν κακὸ λευκὸ Χουάιτ και τὸν καλὸ μαῦρο Μπλάκ!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή, και ἐνῶ ὅλοι τους βρίσκονται ἀκόμα μέσα στὴ σπηλιὰ, ποδοβολητὰ και ἀλαλαγμοὶ ἀκούγονται ἀπ' ἔξω. Ἔτσι, και πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς, ἡ σπηλιὰ τῶν «Βαλοσαμωμένων Τεράτων» βρίσκεται περικυκλωμένη ἀπὸ ἀμέτρητους και ἄγριους ὤπλισμένους ἰθαγενεῖς. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ξεχωρίζει και ἡ πανῶρια Βούρχα - Λάγκα (*).

Καὶ νά: ἡ μαῦρη βασίλισσα προστάζει τώρα τοὺς ἀραπάδες τῆς:

— Ἐμπρός!... Ἐμπᾶτε στὴ σπηλιὰ. Πιάστε τους ζωντανούς ἢ πεθαμένους!

Οἱ μαῦροι προχωροῦν στὸ ἀνοιγμα μὲ ἄγριες διαθέσεις. Μὰ ξαφνικὰ παρουσιάζεται ὁ Χάμπα - Χούμ. Ξεθαρρεμένος τώρα ἐμποδίζει τοὺς καννιβαλοὺς νὰ μπουῖν στὴ σπηλιὰ πού, πρὶν λίγο εἶχε ἐγκαταλείψει. Καὶ μπαίνει αὐτὸς πρῶτος, σκύβοντας γιὰ νὰ μὴ κτυπήσουν στὸ πάνω μέρος τὰ μεγάλα σουβλερὰ κέρατά του.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή κάτι τρομακτικὸ και ἀπίστευτο γίνεται:

Ὁ Ζαντόβ, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς, ὑποδέχεται τὸν γίγαντα ἀράπη μὲ ἓνα ἀφάνταστα δυνατό κτύπημα τοῦ ροπάλου του λίγο πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ φαλακροῦ του κεφαλιοῦ. Καὶ ἡ ὑπερφυσικὴ δύναμι τοῦ ἀδάμαστου Ἑλλήνα, κάνει νὰ σπάσουν, ὡς καρτότα, τὰ δύο του κέρατα!

Ἀμέσως ἓνα ἀναπάντεχο θαῦμα γίνεται: Ὁ τρομακτικὸς γεροδεμένος ἀράπης ἀπὸ ἄγριο λιοντάρι πού ἴταν, μετατρέπεται σὲ φοβισμένο λαγὸ. Ὅλη τὴ δύναμι και τὴν παλληκαριά του τὴν ἔδιναν τὰ κέρατα. Τώρα πού τὰ στερήθηκε, νιώθει ἀδύναμος και δειλός. Τίποτα πιὰ δὲν ἀξίζει!

Ὁ Σουβλερομύτης και ἡ Χοντρή ἀράπουν ἀπὸ κάτω τὰ δύο ὁμορφα μαῦρα και γυαλιστερὰ κέρατα. Τὰ κρῦβουν στοὺς κόρφους του.

Ὁ Χάμπα - Χούμ, στὴν ἀρχὴ, γονατίζει μπροστὰ στὸ Ζαντόβ. Τοῦ ζητᾷ κλαίγοντας νὰ τοῦ χάρισῃ τὴ ζωὴ. Μὰ πιστεύοντας πὼς τίποτα δὲν θὰ καταφέρῃ μὲ τὰ δά-

(*) Βλέπε τὸ τέλος τῆς προηγούμενης περιπέτειας τῆς «Ζούγκλας» πού ἔχει τὸν τίτλο: «ΤΑ ΒΑΛΟΣΑΜΩΜΕΝΑ ΤΕΡΑΤΑ».

(*) Ὁ παπαγάλος Κουσκούς πού εἶναι ξετρελλανμένος μὲ τὴ Λαλίνα, τὴν φανταχτερὴ παπαγαλίνα τῆς μαῦρης βασίλισσας, εἶχε προδώσει πὼς ὁ Ταρζάν και οἱ ἄλλοι θὰ βρίσκονται στὴ σπηλιὰ τῶν «Βαλοσαμωμένων Τεράτων».

κρυα και τὰ παρακάλια, τὸ γυρίζει στὸν ἐκβιασμό:

Ἄρπάζει ἀμέσως: μὲ τὴ μιὰ παλάμη του ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸν Κακαράκ. Μὲ τὴν ἄλλη τὴν Τσιχλ. Καὶ σπκάνοντάς τους ψηλά, δηλώνει μουγγρίζοντας μὲ μίσος καὶ κακία:

— Ἄν μὲ ἀγγίξετε θὰ τοὺς πνίξω! Θὰ τοὺς πνίξω!

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα μὲ τὰ μαχαίρια τους, καὶ ὁ Ζαντόβ μὲ τὸ ρόπαλό του, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ χαρίσουν τὸν θάνατο στὸν ἀπαίσιό δῆμιό τους, σταματᾶνε ἀπτόμομα τώρα. Κυττάζουν χαμένα τὰ γουρλωμένα μᾶτια καὶ τὰ ἀνοικτὰ στόματα τῶν δύο παιδιῶν πού ἔχουν ἀρτίσει νὰ πνίγωνται.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δέκεται τὸν σμυβιδασμό:

— Σὺμφωνοὶ Χάμπα - Χούμ: Παράτποε τὰ παιδιὰ καὶ κανέναν δὲν θὰ σὲ πειράξῃ!

Ὁ μαῦρος ὑπεργίγαντας — ἀδύναμος καὶ δειλὸς καθὼς εἶναι τώρα — δὲν ἐμπιστεύεται:

— Τσακιστήτε ὄλοι ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά μου, φωνάζει. Τότε μόνο θὰ τοὺς παρατήσω!...

.....

Ταυτόχρονα σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἡ βασίλισσα Βούρχα - Λάγκα λέει στους μαῦρους της:

— Ἄς περιμένουμε ἀπ' ἔξω. Ὁ Χάμπα - Χούμ θὰ τοὺς κανονίσῃ καλά! Κανέναν τους δὲν θ' ἀφήσῃ ζωντανό!

Μέσα στὴ σπηλιά ὁ Ταρζάν, ὁ Ζαντόβ καὶ ἡ Ζάμπα, ἀκουγαν καὶ τὸν δεῦτερο ἐκβιασμό τοῦ, χωρὶς κέρατα τώρα, ἀράμπ.

Ἄν μείνουν μέσα στὴ σπηλιά ὁ Χάμπα - Χούμ θὰ πνίξῃ τὸν Κακαράκ καὶ τὴν Τσιχλ. Ἄν βγοῦν ἔξω θὰ πέσουν στὰ χέρια τῶν καννιθάλων τῆς μαύρης βασίλισσας. Μπροστὰ γκρεμὸς καὶ πίσω ρέμμα!, ὅπως λένε!

Μὰ νά: Σαφνικὰ κάτι πού ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταστοῦν ἔρχεται νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ τὸ τραγικὸ ἀδιέξοδο:

Καὶ ὀλίγα... κακαράκικα!

Ὁ ΚΑΚΑΡΑΚ καὶ ἡ Τσιχλ πού νοιώθουν νὰ πνίγωνται μὲ τοὺς λαιμούς τους σφιγμένους ἀπὸ τίς χεροῦκλες τοῦ Χάμπα - Χούμ, κάνουν μιὰ τελευταία ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Ἄφου, προηγουμένως, συνεννοοῦνται γιὰ λίγο μὲ τὰ κακαράκικα:

Πρῶτος ὁ μελλοθάνατος Κακαράκ ρωτᾶει τὴν ἐπίσης μελλοθάνατη Τσιχλ. Βραχνῆ καὶ πνιγμένη ἡ φωνή

του μόλις καταφέρνει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ λαιμὸ του:

— Ντρή - χό: τὸν με - νου - τῶ - σκο μὲ τὰ τῶ - ρα - κέ του πρὶν μᾶς ξη - πνί;

Ἡ Τσιχλ τοῦ ἀποκρίνεται:

— Βο - μπρά! Ἄ - ραί - ω ἄ - δέ - ι!

— Τε - τὸ νω - πά - α του καὶ τὸν με - γα - φά!, συμπληρώνει ὁ Σουθλερομύτης.

Κι' οἱ δύο μαζί τραβᾶνε ἀπὸ τοὺς κόρφους τους τὰ μεγάλα μαῦρα καὶ σουθλερὰ κέρατα:

Πρῶτος τὸν κτυπάει στὸ στήθος ὁ Κακαράκ. Μὲ ὅλη τὴ δύναμι πού μπορεῖ αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ διαθέσῃ. Μὰ ἡ δύναμι πού μπορεῖ, τώρα, καθὼς πνίγεται, νὰ διαθέσῃ, εἶναι ἀσήμαντη. Καὶ τὸ μόνο πού καταφέρνει εἶναι νὰ γραντζουσίσῃ λίγο καὶ νὰ ματώσῃ τὴ σκληρὴ μαῦρη σάρκα τοῦ ὑπεργίγαντα.

Τὴν ἴδια κίνησι — κτυπώντας τον μὲ τὸ δικό της κέρατο στὰ πλευρὰ — κάνει καὶ ἡ Χοντρή, μουγκρίζοντας πνιγμένα:

— Μπαρδὸν γιὰ τὴν ἐνόχλους!

Ὅμως τὸ κτύπημά της εἶναι ἀκόμα πιὸ ἀδύναμο ἀπὸ τοῦ Κακαράκ. Δὲν καταφέρνει οὔτε κἄν νὰ τὸν γραντζουσίσῃ.

Ὁ Σουθλερομύτης ἀπογοπεύεται:

— Να - φι τὰ με - ρα - φέ - τα - κα!, λέει στὴ συντρόφισσά του. Λοσ - ψὺλ νὰ τὸν γε - μπα - τοῖ θὰ νε - κα - τοῦ πιὸ λο - γά - με κό - κα!

Μὰ νά: Πρὶν ὁ Κακαράκ προφθάσῃ, καλὰ - καλὰ, ν' ἀποτελειώσῃ τὰ κακαράκικα του, ὁ τρομερὸς Χάμπα - Χούμ παρατάει τοὺς λαιμούς τῶν δύο παιδιῶν. Κ' ἐνῶ ἐκεῖνα πέφτουν κάτω, βγάζει ἕνα σηαρακτικὸ πονεμένο μουγκρητό:

— Οὐουουουου!...

Σωριάζεται κι' αὐτὸς κάτω μὲ βαρὺ γδοῦπο. Ἀπομένει νεκρὸς, λὲς καὶ τὸν χτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι!

(Τὰ κέρατα τοῦ Χούμπα - Χούμ ἦταν φαρμακερὰ. Μὲ μιὰ κουτουλιά του μπορούσε νὰ σκοτώσῃ ἐλέφαντα. Ἔτσι, τὸ μικρὸ ματωμένο γραντζούνισμα πού τοῦ ἔκανε ὁ Κακαράκ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ κυκλοφορήσῃ στὸ αἷμα του τὸ θανατερὸ φαρμάκι. Καὶ ὁ γίγαντας ἀράμπς κεραυνοβολήθηκε ἀπ' αὐτό).

Ὁ Σουθλερομύτης κορδώνεται. Πατάει μὲ τὸ δεξιὸ πόδι τὸ τεράστιο κορμί του. Κορδώνεται! Μουρμουρίζει ἀγέρωχα:

— Πάει κι' αὐτός: τὸν ἔφαγα! Ποιὸς ἄλλος τώρα ἔχει σειρά;

— Καλὲ φτοῦ σου νὰ μὴν ἀβασκαθῆς!, τοῦ κάνει ἡ Τσιχλ. Καὶ ἀνεβοκατεβάζοντας τὴν παχουλὴ χεροῦκλα της καταθέτει στὸ σβέρκο του μιὰ ἐκκωφαντικὴ στράκα:

— Κράουουου!... Μπαρδὸν γιὰ τὸν... θέρυβος!

Ὁ Ταρζάν, ὁ Ζαντόβ καὶ ἡ Ζάμπα ἔχουν μείνει ἀναυδοὶ μπροστὰ στὸν ἀπροδόκη-

το κι' άκαριαίο θάνατο του Χάμπα — Χούμ.
Μά πριν προφθάσουν να συνέλθουν από την κατάπληξι για τὸ μυστήριο αὐτό, πού τούς είναι άδύνατο νά ἐξηγήσουν, κάτι άκόμα πιό τραγικό γίνεται:

Ἐξω από τὴ σπηλιά ἡ μαύρη βασίλισσα Βούρκα Λάγκα, πού βλέπει ν' άργῆ νά φανῆ στ' άνοιγμά της ὁ άράπης με τὰ μαύρα σουβλερά κέρατα, κάνει τὴν ύπομονή. Καί προτάζει τούς άγριους καννιβάλους της:

— Ἐμπάτε μέσα, τώρα. Ἄν δέν τούς ἔχει σπαράξη ὁ Χάμπα — Χούμ, νά τούς κομματιάσῃ! Ἐσεῖς! Μονάχα τούς «κολλημένους άδελφούς» νά μὴ πειράξετε. Αὐτούς τούς θέλω ζωντανούς γιὰ νά τούς θαλασμάσω!

Καί νά: Οἱ άνθρωποφάγοι χύνονται τώρα ἀλαλάζοντας πρὸς τὸ άνοιγμα τῆς σπηλιάς. Μά ὅλοι μαζί δέν χωρᾶνε νά περάσουνε. Μονάχα δυὸ - δυὸ, ἢ τὸ πολὺ τρεῖς.

Ὅμως δεξιὰ κι' άριστερὰ ἔχουν ταμπουρωθῆ ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ. Ὅποιος κάνει νά περάσῃ δεξιὰ σωριάζεται άμέσως κάτω μ' ἓνα κτύπημα στὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ ρόπαλο τοῦ «Ἑλληνα». Ὅποιος κάνει νά περάσῃ άριστερὰ δέχεται στὰ στήθεια του τὴ σκληρὴ λάμα τοῦ μαχαιριοῦ τοῦ Ταρζάν. Καί σωριάζεται κι' αὐτὸς κάτω σφαδάζοντας καί ξεψυκώντας. Τέλος, ἂν κανένας ἀπ' αὐτοὺς κάνει νά περάσῃ ἀπὸ τὴ μέση τοῦ άνοιγματος τῆς σπηλιάς, τὸν περιμένει τὸ μαχαίρι τῆς άτρόμητης Ζάμπας.

Ἐτσι, κανένας ἀπ' τούς μανιασμένους καννιβάλους πού προχωροῦν, δέν καταφέρνει νά μπῆ ζωντανὸς στὴ σπηλιά τῶν «θαλασμημένων Τεράτων». Καί πριν περάσουν λίγες στιγμὲς ὀλόκληρο τὸ άνοιγμά της ἔχει γεμίσει ἀπὸ τὰ στοιβαγμένα ἄψυχα κουφάρια τους.

Ὁ Κακαράκ πού βλέπει τὴν κατάστασι αὐτὴ, φωνάζει σπὴν Τσίχλ:

— Ἴσα Χοντρή νά βοηθήσουμε κι' ἐμεῖς. Ἐπῆσε μαζεμένη δουλειὰ στὸ... Κατάστημα!

— Καλὲ τί νά κάνω ἐγώ;, τὸν ρωτᾷ ἐκείνη. Ἄφου δέν ζέρω νά σκοτώνω!

Ὁ Σουβλερομύτης τῆς ἐξηγεῖ:

— Θά τραβᾶμε τούς σκοτωμένους μέσα γιὰ νά τούς περνάω... δεῦτερο χέρι!

Ἐτσι καί γίνεται. Ὁ κεροδύναμος Κακαράκ κι' ἡ Τσίχλ τραβᾶνε τὰ πτώματα τῶν ἀνθρωποφάγων ἔλευθερώνοντας συνεχῶς τὸ άνοιγμα τῆς σπηλιάς ἀπὸ τούς καινούργιους πού πέφτουν σκοτωμένοι.

Καί τὸ φοβερὸ μακελεῖο συνεχίζεται...

Μὴ φανταστῆτε ὅμως πῶς ὁ Ταρζάν, ὁ Ζαντόβ καί ἡ Ζάμπα κτυπᾶνε καί σωριάζουν κάτω τούς καννιβάλους χωρὶς αὐτοὶ νά παθαίνουν ζημιὰ. Ὅχι! Τὰ μισόγυμνα κορμιά καί τῶν τριῶν ἀδάμαστων ἡρώων μας εἶναι γεμάτα πληγές. Εἶναι λουσομένα στὸ αἷμα τους.

Στὶς τελευταῖες τραγικὲς στιγμὲς!

Ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιά ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακὸ της, ἡ Βούρκα — Λάγκα, παρακολουθεῖ τὸ μακελεῖο καί τὴν πανωλεθρία πού παθαίνουν οἱ άραπάδες της. Κάθε τόσο οὐρλιάζει άγρια:

— Ἐπάνω τους σκυλιάσα! Κομματιάστε τους λοιπόν! Ἄμετρητοί εἶσασ' ἔσεῖς! Αὐτοὶ μονάχα τρεῖς! Ὁ Κακαράκ πού ἀκούει τὰ λόγια της τὴ διορθώνει φωνάζοντας:

— Τέσσερες νά λές! Ἐμένα τί μ' ἔχεις δπλαδῆ: γιὰ μισὴ μερίδα; Στραβωμάρα ἔχεις καί δέν βλέπεις: Οὔτε δέκα λεφτὰ δέν ἔχω πιάσει δουλειὰ καί πάνω ἀπὸ σαράντα σκοτωμένους ἔχω... σκοτώσει!

— Καλὲ νά τούς... ἑκατοστήσης!, τοῦ κάνει ἡ Τσίχλ καί σηκώνει, ἀπὸ συνήθεια, τὴν παχουλὴ χεροῦκλα της.

Ὁ Σουβλερομύτης παραμερίζει ἀπότομα. Ἡ παλάμη της βρίσκει στὸ κενό:

— Τὴν ἔπαθες, Τσιχλάκι μου! τῆς κάνει γελώντας ὁ Τριτρίχης. Καί τῆς σκαρώνει στὸ πῖ καί φι ἓνα κοροϊδευτικὸ σιχάκι του:

«Δέν τὰ κατάφερες καλά

σ' αὐτὴ τὴν παταράκα σου:

Κι' «ἀφλογιστία» ἔπαθε

Χοντρέλω μου, ἢ... στράκα σου!».

Μά ποιὸς ἔχει μάτια κι' αὐτιά, μέσα σ' αὐτὸ τὸ κακὸ πού γίνεται, γιὰ νά παρακολουθεῖ τὰ καμώματα τῆς Τσίχλ, ἢ ν' ἀκούσῃ τ' ἄστεια τοῦ Κακαράκ;

Σὰν τρελλὴ ἡ Βούρκα - Λάγκα ἔξακολουθεῖ νά οὐρλιάζῃ στοὺς μαύρους της:

— Ἐπάνω τους, σκυλιά!... Κομματιάστε τους!...

Καί οἱ ἄμοιροι άραπάδες χύνονται σὰν στραβοὶ στὸ άνοιγμα τῆς σπηλιάς, βρίσκοντας τὸ μαῦρο θάνατο πού τούς περιμένει!

Νά ὅμως πού ξαφνικὰ καί ἀπροσδόκητα τὰ γεγονότα παίρνουν ἄλλη, ἄκόμα πιό τραγικὴ, τροπὴ:

Τὸ «Τέρας τοῦ Πολιτισμοῦ» ὅπως ζέρουμε, βρίσκεται κι' αὐτὸ μέσα στὴ σπηλιά τῶν «θαλασμημένων Τεράτων». Καί ὁ Χουάιτ, ὁ κακὸς ἀπὸ τούς δυὸ ἀδελφούς, καταστρώνει στὸ καταχθόνιο μυαλό του ἓνα σατανικὸ σχέδιο: Ἐτσι κι' ἄλλίως καταδικασμένος εἶναι νά πεθάνῃ, μαζί με τὸν ἀδελφὸ του, καί νά θαλασμηθῇ. Γιὰ νά πλουτίσουν τὴ συλλογὴ τῶν θαλασμημένων τε-

ράτων τούς προορίζει ή σκληρή μαύρη θαλάσσια.

“Αν όμως ο Χουαίτ κατάφερνε να βγάλη από τή μέση τόν Ταρζάν και τόν Ζαντόβ, πού τέτοια πανωλεθρία φέρνουν στους μαύρους τής Βούρχα — Λάγκα, ίσως να πετύχαινε να τούς χαριστή ή ζωή.

“Ετσι, ο κακούργος λευκός, από τούς δυό σιαμαίους, σηκώνει με τρόπο κάτω από τή σπηλιά μιά μεγάλη και βαρεία πέτρα. Παρασύροντας και τόν Μπλάκ φθάνει πίσω άκριβώς από τούς δυό ήρωικούς άνδρες πού συνεχίζουν να σκορπίζουν τό χαμό στους καννίβαλους. Κάνει να κτυπήσει πίσω στο κεφάλι τόν Ταρζάν. Μά δεν προφθαίνει:

Τήν ίδια στιγμή ένα από τά πρωτόγονα άκόντια τών ιθαγενών κατεβαίνει με δύναμι πάνω στον καρπό του δολοφονικού του χεριού. “Η παλάμη του παραλύει. Και ή μεγάλη βαρεία, πέτρα ξεφεύγοντας απ’ αυτόν, πέφτει κάτω...

“Αμέσως, ένα άλλο κοντάρι, κατεβαίνοντας με δύναμη κι’ αυτό, τόν κτυπάει στο κεφάλι. “Ενώ ταυτόχρονα μιά γλυκειά θελοδένια φωνούλα άκούγεται να λέει:

— Μπαρδόν γιά τήν... ενόχλησις!

Τήν πρώτη κονταριά στον καρπό του χεριού, τήν είχε δώσει ο Κακαράκ. Τή δεύτερη στο κεφάλι ή Τσίχλ.

“Ο Ταρζάν κι’ ο Ζαντόβ ούτε είχαν άντιληφθή τί έπρόκειτο να γίνει, ούτε κατάλαβαν τώρα τί γίνηκε πίσω από τί ράχι τους.

“Ο Σουβλερομούτς και ή Χοντρή είχαν καταφέρει να σώσουν τούς δυό ήρωές μας πού πάλευαν άπεγνωσμένα γιά να προστατεύουν, από τούς άγριους πολιορκητές τό άνοιγμα τής σπηλιάς.

Μά ή Τσίχλ, άμέσως μετά τό καλό πού έκανε κτυπώντας τόν Χουαίτ στο κεφάλι κάνει, άθελά της, κι’ ένα μεγάλο κακό: Τό κοντάρι πού κρατούσε, πετώντας τό άπρόσεκτα άφου έκανε τή δουλειά της, πάει και μπλέκει τυχαία στα πόδια του Ζαντόβ. Και ο “Ελληνας» παραπατώντας σωρίζεται κάτω.

“Αμέσως όμως ξαναπετιέται όρθος γιά να συνεχίσει τήν υπεράνθρωπη πάλη του με τούς μανιασμένους μαύρους ιθαγενείς. Μά είναι άργά πιά!...

Στό ελάχιστο αυτό χρονικό διάστημα: από τή στιγμή πού έπεσε μέχρι να ξανασηκωθή, τό πόστο πού κρατούσε έμεινε άκόλυπτο. Και οί καννίβαλοι βρήκαν τήν ευκαιρία: Μερικοί από αυτούς κατάφεραν να περάσουν μέσα στη σπηλιά. “Ετσι ο άγώνας τών δυό ήρώων μας γίνεται τώρα διμέτωπος. Είναι υποχρεωμένοι να κτυπάνε τούς άνθρωποφάγους πού όρμάνε από μπροστά τους. Και τούς άλλους πού κάμουν επίθεσι από πίσω τους.

“Ο Κουσκούς, ο τετραπέρατος κι’ άχώριστος παπαγάλος του Κακαράκ, είναι ξετρελλαμένος με τή Λαλίττα: τήν όμορφη παπαγαλίνα τής βασίλισσας Βούρχα - Λάγκα.

Μά ένας τέτοιος άγώνας είναι, άλλοίμονο, καταδικασμένος. Οί ήρωές μας έξακολουθούν να κτυπάνε και να σωριάζουν κάτω τούς άντιπάλους τους, μπροστά και πίσω. “Όμως σε λίγο ή μεγάλη σπηλιά κοντεύει να γεμίσει πιά από δαύτους.

“Ο Ταρζάν, ο Ζαντόβ και ή Ζάμπα από στιγμή σε στιγμή θα πέσουν σκοτωμένοι από τίς χατζάρες ή τά κοντάρια τών άγρίων.

“Ο Κακαράκ τραβάει τήν Τσίχλ:

— Πάμε να κρυφτούμε, τής λέει. Πρέπει να ζήσουμε και κανά δυό γιά να τούς κάνομε... μνημόσυνο!

Μά νά: Στίς τελευταίες αυτές τραγικές στιγμές τών αγαπημένων ήρώων μας κάτι άπροσδόκητο συμβαίνει:

“Επιδρομή τετράποδων σωτήρων

ΠΟΔΟΒΟΛΗΤΑ και στριγγίσματα έλεφάντων άκούγονται. Μαζί με άγρια ούρλιαχτά γοριλλών.

Με μιά ματιά πού ρίχνουν προς τά έξω οί μελλοθάνατοι σύντροφοι, άντικρίζουν τί συμβαίνει:

Μιά όλόκληρη άγέλη από έξαγριωμένους έλέφαντες πού πάνω στις ράκες

τους βρίσκονται, μπουλούκια — μπουλούκια, οί γορίλλες, φθάνει στην περιοχή τής σπηλιάς.

“Ο Κακαράκ άπορεί:

— Πρώτη φορά, άδερφέ μου, βλέπω γορίλλες του... ίππικου!

Τά τεράστια παχύδερμα ποδοπατώνε τούς άγριους καννίβαλους, ενώ οί γορίλλ

λες, πηδώντας από τις ράχες τους, κτυπάνε όσους άπομένους ζωντανοί με τάραιά τους ρόπαλα!

Φοβερό κακό καί πανδαιμόνιο γίνεται! Άφάνταστα τρομοκρατημένοι οί άνθρωποφάγοι άρπάζουν τήν άγρια μαύρη βασιλισσά τους. Τρέχουν νά τή σώσουν και νά σωθούν από τόν σίγουρο και φρικτό θάνατο πού τούς περιμένει. Άκόμα κι' έκεινοι, άπ' αὐτούς, πού είχαν καταφέρει νά τρωπώσουν στή σπηλιά, παρατάνε τούς λευκούς αντιπάλους πού ήταν έτοιμοι νά τούς κατασπαράξουν. Καί τόν βάζουν πανικόβλητοι στά πόδια!

Ένώ, πάνω από τόν φοβερό αυτό μακελειό πού γίνεται, φτερουγίζει ό παπαγάλος Κουσκοῦς καμαρώνοντας και λέγοντας με τή στριγγλή φωνή του:

— Έγώ είδοποίησα τούς έλέφαντες! Έγώ και τούς γορίλλες τού Μπαχούρ! Ό Μπαχούρ είναι στή σπηλιά του. Είναι άρρωστος!

— Νά μου ζήσης, Κουσκουσακό μου! τού φωνάζει μ' ένθουσιασμό ό Κακαράκ πού, έλεύθεροι τώρα όλοι έχουν βγή από τή σπηλιά τών βαλοσσωμένων Τεράτων.

Ή «Χοντρή» τόν διορθώνει:

— Καλέ μόνο αυτός νά ζήση, τού λές; θά σέ παρεξηγήση ό... άνθρωπος!

Και φωνάζει αυτή τώρα στόν σωτήρα τους τόν παπαγάλο:

— Νά σου ζήση και τόν «κορίτσι»! Ή παπαγαλλίδα σου ή Λαλίνα!

— Καί γρήγορις νά φάμε... κουφέτα! συμπληρώνει ό Σουβλερομύτης.

— Άμήν και στά... δικά μου! ψιθυρίζει ή Τσίχλα χαμηλώνοντας ντροπαλά τάραιά της βλέφαρα!..

Μά νά: Στό άνοιγμα τής σπηλιάς τών Τεράτων έχει βγή τώρα, προχωρώντας σκυμμένος, και ό μαῦρος Μπλάκ. Έτσι πού στή ράχι του νά βρίσκεται ξαπλωμένος ό άναίσθητος από τόν κτύπημα τής Τσίχλα, λευκός αιμαίος άδελφός του. Παρακαλεί με κάθε ευγένεια τόν Ταρζάν:

— Ό Χουάιτ δέν έχει συνέλθει ακόμα, Άρχοντα. Μήπως είναι θαιρεία κτυπημένος και πρέπει νά τόν βοηθήσετε; έγώ, έτοι «ένωμένος» πού είμαι μαζί του δέν μπορώ τίποτα νά κάνω γι' αυτόν.

Ό Ταρζάν δέν προσέχει τάραιά του. Τή στιγμή αυτή καιδέυει μ' ευγνωμοσύνη τήν προβοσκίδα τού πιστού κι' άφοσιωμένου του έλέφαντα Ντούπ — ντούπ.

Μά ούτε κι' ό Ζαντόβ και ή Ζάμπα άκούνε τόν καλό Μπλάκ πού τούς έκλιπαρεί νά βοηθήσουν τόν κακοῦρο άδελφό του. Αὐτοί καιδέυουν τόν Ρόκ, τόν άχώριστο χιματζή τού τυφλού κτηνάνθρωπου Μπαχούρ. Πού αυτός — άφου ό άφέντης του ήταν άρρωστος — μάζεψε τούς γορίλλες κι'

ήρθαν νά τούς σώσουν μαζί με τούς έλέφαντες.

Μονάχα τάραιά «παιδιά» άκούνε τήν παράκλησι τού Μπλάκ.

Ό Κακαράκ πηδάει άμέσως σβέλτος στούς ώμους τής Τσίχλα. Άρχίζει στά δυνατά χαστούκια τόν άναίσθητο Χουάιτ. Καί δέν σταματάει παρά μόνο σάν τόν βλέπει ν' άνοιγη τάραιά του.

— Καλά ξυπνητούρια, μπάρμπα Κολλημένο! τού κάνει.

Ένώ ό σκυμμένος Μπλάκ άνασπώνεται. Καί τάραιά τού κακού άδελφού του πού έχει πιά συνέλθει άκουμπάνε στό έδαφος.

Ή Τσίχλα, πού νιώθει τύψεις γιά τόν κτύπημα πού τού είχε δώσει στό κεφάλι, έρχεται τώρα μπροστά στόν Χουάιτ:

— Μπαρδόν γιά τήν κατακεφαλιά, χρυσό μου. Μά μετάνιωσα πού δέν σουδωσα κι' άλλες κάμψοες!

Και προσθέτει μεγαλόψυχα:

— Τού λόγου μου, γιά νά ξέρης, σπανίως σκοτώνω άνθρωπο, καθότι έχω καρδιά μαλακιά σάν φρέσκια μυτζήθρα. Πλήν όμως όταν σκοτώσω κανέναν, τόν σκοτώνω έλαφρά γιά νά μή... σκοτωθῆ, ό καημένος. Καί γυρίζοντάς του τίσ πλάτες, κάνει νά φύγη.

Ό Χουάιτ τήν κατευοδώνει με μιά άγριοκλωτσιά στά μαλακά.

Ή «Χοντρή» κουτροβαλάει σάν άσπρη μπάλλα μακριά από τόν άνοιγμα τής σπηλιάς, μουρμουρίζοντας:

— Μπάρ σέ καλό σου πού... κακοχρόνο νάχης, γλύκα μου!

Ή Βούρχα — Λάγκα κι' όσοι μαῦροι της είχαν άπομείνει ζωντανοί, όπως είπαμε, εξαφανίστηκαν πρὸς τήν περιοχή τους.

Ήσυχιοι τώρα οί ήρωές μας φορτώνουν τούς δυό αιμαίους άδελφούς στή ράχι τού έλέφαντα Ντούπ — ντούπ. Κι' όλοι μαζί ξεκινάνε γιά τή σπηλιά τού άρχοντα τής Ζούγκλας...

Μέγας άλμπάνης... χειροῦργος!

ΚΑΙ ΝΑ: έξω από τόν άνοιγμα τής σπηλιάς, ξαπλωμένος κάτω, έχει άποκοιμηθῆ βαθείά ό σκελετωμένος γερογιατρός Χουρουντομπούβ. Αὐτός, πού ό Κακαράκ τόν έχει παρουσιάσει σάν τόν Ράχ— Άμπτούν, τόν μεγαλύτερο γιατρό τής Ζούγκλας. Πλάι του, στέκουv άκοίμητοι φρουροί οί δυό πιστοί και άφοσιωμένοι γο-

ρίλλες του Ταρζάν: 'Ο Χόμπ και ή Χάμπ.
'Ο Σουβλερομύτης σκουντάει τόν γέροντα:

— 'Ε, κύριε «Καθηγητά»: 'Εσὺ φοβολογᾶς κί' ή τύχη σου δουλεύει. Ξύπνα και σου φέραμε πελάτες για ήγχειρσοι: 'Εχουνε δυνατό πονοκέφαλο, οί φουκαράδες. Νά τούς κόψης τὰ κεφάλια για νά τούς... καλήμαρη λιγάκι!

'Ο γέρος ξυπνάει. 'Ο Ταρζάν και ή Ζαντόβ ξαπλώνουν στο έσωτερικό τής σπηλιάς τὰ δυο αδελφια. Τους δένουν γερά τὰ χέρια και τὰ πόδια. 'Ενώ ή πρωτόγονος χειρουργος ακονίζει, σέ μιά σκληρή πέτρα, τὸ σκουριασμένο μαχαίρι του.

'Ο κακός Χουαίτ θέλει νά χωρίση από τόν καλό αδελφό του, τόν Μπλάκ. 'Ομως φοβάται νά κάνη τήν ήγχειρσοι αυτός ή ξεκουτιασμένος και θρωμερός ιθαγενής.

— Αυτό πού πάτε νά μᾶς κάνετε είναι δολοφονία! φωνάζει και διαμαρτύρεται. Θά πάθουμε μόλυνσι. Θά πεθανούμε κί' οί δυο.

'Ο Κακαράκ τόν καθουκαρίζει:

— Μή φοβοῦ, μπάρμπα. 'Ο παρών «Ράκ — Άμπου» είναι μέφας άλμπάνης... χειρουργος. 'Αν, μετά τήν ήγχειρσοι πεθάνης, νά μέ.. φτύσης στὰ μούτρα!

'Αντίθετα ή μαύρος Μπλάκ δέν φοβάται τήν ήγχειρσοι, αλλά δέν θέλει νά χωρίση από τόν λευκό αδελφό του:

— 'Ο Χουαίτ είναι κακός! λέει και ξαναλέει. 'Όσο βρίσκομαι ένωμένος μαζί του τόν συγκρατῶ και τόν προστατεύω. 'Αν χωρίσουμε θά μporή πιά νά κάνη ή,τι αυτός θέλει. Θά γίνη πολύ χειρότερος άπ' ήτι είναι τώρα.

Και προσθέτει:

— 'Υστερα, αγαπῶ τόν αδελφό μου. Δέν θά μπορέσω νά ζήσω χωριστά άπ' αυτόν!

Ποιός τούς άκούει όμως... Οί ήρωές μας έχουν πάρει τήν άπόφασι νά χωρίσουν τούς δυο σιαμιοῦς αδελφούς. 'Υστερα νά έξοντώσουν τόν κακοῦργο λευκό. Και νά κρατήσουν, φίλο και σύμμαχο κοντά τους, τόν καλόκαρδο κί' εύγενικό Μπλάκ.

'Ο Ταρζάν παίρνει παράμερα τόν γερογιατρό:

— Δέν μου λές, «Ράκ Άμπου», τόν ρωτάει. Ξέρεις και μporεις νά κάνης τή δύσκολη ήγχειρσοι;

'Ο γέροντας προσβάλλεται:

— Μά δέν είπαμε πώς ήγώ ή Χουρουντουμπούν είμαι ή μεγαλύτερος γιατρός τής Ζούγκλας;

'Ο άρχοντας τής Ζούγκλας παραξενεύεται:

— 'Ο Χουρουντουμπούν;! Ποιός είναι ή Χουρουντουμπούν;

'Ο Κακαράκ προσπαθεί νά διορθώση τήν γκάφα τού γέρου:

— Ράκ' Άμπου τόν λένε τὸ φουκαρά.

'Ο Ταρζάν, ή Ζάμπα, ή Ζαντόβ, ή Κακαράκ και ή Τσιχλ περιμένουν άνυπόμονοι έξω από τή σπηλιά. Μέσα σ' αυτήν ή Χουρουντουμπούν ήγχειρίζει τὸ «Τέρας τού Πολιτισμού».

«Χουρουντουμπούν» είναι τό... καϊδευτικό του. Ξεκουτιασμένος άνθρωπος είναι: τὰ μερδεῦει.

'Ο «Καθηγητής» διαμαρτύρεται:

— Δέν είμαι καθόλου ξεκουτιασμένος. Και μ' αυτό τὸ μαχαίρι πού βλέπετε.....

'Ο Σουβλερομύτης για ν' αλλάξη κουβέντα τόν διακόπτει:

— Μporεις, δηλαδή, νά χωρίσης στὰ δυο αυτούς τούς σουσαμιοῦς αδελφούς;

— Βεβαίως!, κάνει ή γέρος. Και ήχι μόνο στὰ δυο. Μά και στὰ τέσσερα και στὰ ήκτῶ και στὰ δεκάξη και στὰ τριανταδυο και στὰ..

'Ο Κακαράκ γυρίζει στὸν Ταρζάν:

— Τὰ βλέπεις πού σουλέγα; μέχρι... κιμά μporεί νά τούς κάνη... Μεγάλος έπιστήμονας, σου λέω!

'Ο άρχοντας τής Ζούγκλας αλλάζει τώρα γνώμη. Δέν έμπιστεύεται νά διακινδυνέψη τή ζωή τού καλού Χουαίτ στὰ χέρια τού μισότρελλου αυτού γέροντα.

— Πήγαινε, καλέ μου άνθρωπε, τού λέει. Δέν νομιζω πώς πρέπει νά σου έμπιστευτώ μιά τόσο δύσκολη ήγχειρσοι...

'Ομως ή Ζαντόβ έπιμένει:

— 'Οχι, Ταρζάν. 'Αφσοε τὸ γιατρὸ νά κάνη τή δουλειά του. Αυτόι οί ιθαγενείς κάνουν πολλές φορές θαύματα πού δέν μporούν νά τὰ κάνουν οί δικόι μας.

Κί' έπειδή — λόγο στὸ λόγο — οί δυο άνδρες είναι έτοιμοι νά πιαστοῦν στὰ χέρια, έπεμβαίνει ή ήμορφη Ζάμπα:

— 'Αφσοε νά τούς «χωρίση» Ταρζάν. Κάνε μου τή χάρη. Σε παρακαλῶ ήγώ...

'Η Χουτρο Τσιχλ βοηθάει τήν κατάσταση και μ' ένα δικὸ της έπιχείρημα:

— Καλέ άφσοτε νά τούς «χωρίση» ή άνθρωπος. Κί' αν δέν σάς άρέσουνε, τούς... ξανακολλάει!

'Ο Κακαράκ τήν κυττάζει. Και κουνώντας τή φαλακρή κεφαλα του, μурμουρίζει κακαράκικα:

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας περιστρέφεται σὰν σβούρα κρατῶντας ἀπὸ τὰ καλάμια τῶν ποδαριῶν τὸν Ράχ Ἀμπτούν. Ξαφνικά, ὅμως...

— Ρα—μά—τρο στὰ κια—τζά—μπα σου, λού—ντα—μπου!

Ὁ Ταρζάν δίνει ἔμμεσα τὴ συγκατάθεσι του στὴν ἐγχείρησι:

— Κάντε ὅ,τι θέλετε!, μουρμουρίζει θυμωμένος. Αὐτὸ πού ζητᾶτε νὰ γίνη εἶναι δολοφονία. Ἐγὼ νίπτω τὰς χεῖρας μου!

Ὁ Κακαράκ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸν μαῦρο γέρο ἰθαγενῆ. Γνωματεύει σοδαρός:

— Ἐκεῖνος πού πρέπει νὰ νίψη τὰς χεῖρας του, καὶ μὲ σαπούνι μάλιστα, εἶναι ὁ χειροῦλος μας. Κοντεύουν ν' ἀσπρίσουν ἀπὸ τὴ βρώμα!

Ὁ Ζαντόβ καὶ ἡ Ζάμπα κρατᾶνε σὲ λίγο ἀκίνητους τοὺς δυὸ σιαμαίους ἀδελφούς. Ἐνῶ ὁ «χειροῦργος» κάνει νὰ τοὺς χωρίσῃ μὲ τὸ σκουριασμένο μαχαίρι του.

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή ἀγνωστὴ κι' ἀνήσυχη φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς:

— Μήνη!... Μή, Χουρουντουμπούν! Στάματα!...

Τετράποδος πληροφοριοδότης!

Ὁ ΧΟΥΡΟΥΝΤΟΥΜΠΟΥΝ φαίνεται πὼς ἀναγνωρίζει τὴ φωνή. Γιατί χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ, ποῖος τοῦ μίλησε, ἀποκρίνεται:

— Σκασμός μαθητά!

— Ἀφσὲ με νὰ κάνω τὴ δουλειά μου.

— Βρὲ καλῶς τὰ παιδιάσα! κάνει ὁ Κακαράκ.

Εἶναι ἕνας μεσόκοπος μαῦρος ἰθαγενῆς ντυμένος κι' αὐτὸς σὰν μάγος. Ἄλλὰ καθαρός καὶ συμμορφωμένος. Πού ἀκούγοντας τὴν ἀπόκρισι τοῦ βρωμεροῦ γέρου, μπαίνει διασιτικός στὴ σπηλιά. Τοῦ ἀρπάζει τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὰ χέρια. Τὸν παραμερίζει εὐγενικά. Ἐξηγεί στὸ Ζαντόβ, στὴ Ζάμπα καὶ στὸν Ταρζάν πού, ἀποτραθηγμένος παράμερα παρακολουθεῖ τὰ συμβαίνοντα.

— Μέ λένε Ράχ Ἀμπτούν! Εἶμαι ὁ γιὰ τὸς τῆς φυλῆς τοῦ «Γυάλινου Θεοῦ».

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀγριοκυττάζει τὸ γέρο:

— Ὅστε δὲν εἰσ' εἰς ὁ Ράχ Ἀμπτούν;, τὸν ρωτᾶει χαμένα.

Ἀντὶ γι' αὐτόν, ἀποκρίνεται ὁ Κακαράκ:

— Τί σημασία ἔχει. Ἀφοῦ εἶναι ἀνώτερός του! Καὶ δάσκαλός του μάλιστα! Ἔτσι Χουρουντουμποῦκο μου;

Ὁ νεοφερμένος γιὰ τὸς συνεχίζει:

— Μετάνιωσα πού σὰς ξέφυγα τὴν πρώτη φορά ὅταν ἦρθατε νὰ με πάρετε. Μὰ τώρα πού ἔμαθα τί με θέλατε, ἦρθα μονάχος μου. Ἐνας γιὰ τὸς πρέπει νὰ τρέχῃ πρόθυμα ὅπου τὸν ἔχουν ἀνάγκη.

Καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ ἀσπρόμαυρο «Τέρας τοῦ Πολιτισμοῦ» πού βρίσκεται κάτω, προσθέτει:

— Τὰ δυὸ αὐτὰ «ένωμένα» ἀδελφία μποροῦν νὰ χωρίσουν εὐκόλα καὶ χωρὶς κανένα κίνδυνο. Γιατί ὁ ἕνας εἶναι λευκός καὶ ὁ ἄλλος μαῦρος. Ὁ καθένας τοὺς ἔχει ἀλλοιώτικο, χωριστὸ δικό του αἷμα... Ἄν ἦσαν κι' οἱ δυὸ τοὺς λευκοὶ, ἡ μαῦροι, τότε θὰ ὑπῆρχε μεγάλος κίνδυνος γιὰ τὴ ζωῆ

τους. Γιατί τὸ ἴδιο αἷμα θὰ κυκλοφοροῦσε καὶ στὰ δυὸ τους κορμιά. Ἔτσι, ὅταν πέθαινε ὁ ἕνας, θά...

Ὁ γέρο Χουρουντουμποῦν πού τὸν ἀκούει, διαμαρτύρεται:

— Ὅχι!... Ψέματα λέει. Εἶναι θαλτὸς νὰ τοὺς σκοτώσῃ!... Μὴ τὸν ἀφήσετε...

Ὁ Ταρζάν ἀρπάζει τὸν σκελετωμένο γέροντα ἀπὸ τὶς μασχάλες. Τὸν βγάζει ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά:

— Πήγαινε στὸ καλὸ ἄνθρωπέ μου, τοῦ λέει μὲ θυμὸ. Ἄφσέ μας ἡσυχους...

Καὶ παρατώντας τον, ξαναμπαίνει στὴ σπηλιά του.

Στὸ μεταξύ ὁ Ράχ Ἄμπτούν ἔχει θγάλει ἀπὸ μιὰ ὁμορφὴν δερματένια θήκη ἓνα καθαρὸ μαχαίρι. Ἐχει θγάλει ἀκόμα μερικά φίλτρα καὶ βότανα... Εἶναι ἔτοιμος νὰ κἀνῃ μὲ σιγουριά καὶ σταθερὸ χέρι τὴν ἐγχείρησι.

Ὁ Ζαντόθ καὶ ἡ Ζάμπα συγκρατοῦν τοὺς δυὸ σιαμαίους ἀδελφούς πού σφαδάζουν καὶ διαμαρτύρονται. Τώρα τοὺς βοηθεῖ καὶ ὁ Ταρζάν. Ἡ Τσίχλ κουβαλάει νερὸ καὶ κάνει ὅλες τὶς σχετικὲς προετοιμασίες.

— Νὰ μοῦ ζήσης, Χοντρονοσοκόμα μου! τῆς λέει ὁ Κακαράκ γελώντας.

Καὶ νά: Ὅλα τώρα εἶναι ἔτοιμα. Ὁ Ράχ Ἄμπτούν ἀκουμπάει τὸ κοφτερὸ μαχαίρι του πάνω στοὺς μυῶνες πού συγκρατοῦν ἐνωμένους τὸν Χουάιτ μὲ τὸν Μπλάκ.

Ὅμως ξαφνικὰ στρίγγλισμα πιθήκου ἀκούγεται στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Καὶ ἡ Μίμ, τὸ τετραπέρατο μαϊμουδάκι τοῦ Ταρζάν μπαίνει μέσα ἀλαφιασμένο.

Πηδάει σβέλοτο στὸν ὦμο τοῦ ἀφέντη του. Ἄκουμπάει τὴν ὑγρὴ μουσοῦδα τῆς στὸ αὐτί του. Ἄρχίζει νὰ γρυλλίξῃ σιγὰ καὶ παράξενα. Σὰν κάτι πολὺ σοβαρὸ νὰ τοῦ λέπῃ στὴν ἀκαταλαθίστικη γλῶσσα τῆς.

Ὁ Ταρζάν τὴν ἀκούει μὲ μεγάλη προσοχή. Κι' ὅσο τὸ ἐξυπνο ζωάκι μιλάει, τόσο τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του σκοτεινιάζουν.

Τέλος ἀνασπκώνεται. Ἀρπάζει τὸν Ράχ Ἄμπτούν ἀπὸ τὰ μαλλιά, μουγγρίζοντας ἀγρία:

— Ὅστε ἔτσι λοιπόν, κακοῦργε: Σ' ἔστειλε ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τοῦ «Γυάλινου Θεοῦ» νὰ σκοτώσῃς τὰ δυὸ «ἔνωμένα» ἀδελφία!

Καὶ σέρνοντάς τον — ἔτσι ἀπὸ τὰ μαλλιά — ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, τὸν διώχνει:

— Γκρεμοτακίσου, δολοφόνε! Ἄν δὲν ἦσουν γιατρός, θὰ σὲ σκότωνα!

— Δὲν πειράζει, μουγγρίζει μὲσ' ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ Ράχ Ἄμπτούν. Θὰ σὲ σκοτώσω ἐγώ!

Καὶ σπκώνοντας τὸ μαχαίρι πού κρατοῦσε γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν ἐγχείρησι, τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι ἴσια κατὰ τὴν καρδιά τοῦ ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὅμως ἀφάνταστα σβέλτος ὁ Ταρζάν κινεῖται ἀκαριαία πρὸς τὰ δεξιά. Κι' ἐνῶ τὸ μαχαίρι τοῦ δολοφόνου τὸν δρίσκει ξώφαλτα στὸν ὦμο, κάνει κάτι ὑπεράνθρωπο: Σκύβει ἀπότομα. Ἀρπάζει τὸν Ράχ Ἄμπτούν ἀπὸ τὰ καλάμια τῶν ποδαριῶν του. Ξανασπκώνεται. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος πέφτει ἀνάσκελα ὁ Ταρζάν ἀρχίζει νὰ περι-

Ὁ ὑπέροχος «Ἕλληνας» κτυπάει ξαφνικὰ μὲ τὸ φοβερὸ του ρόπαλο τὸν μαῦρο ὑπεργίγαντα Χάμπα - Χούμ. Καὶ τὰ μεγάλα σουβλερά του κέρατα σπάζουν.

στρέφεται γύρω από τον έαυτό του. Έτσι που η κεντρόφυγα δύναμη κάνει τόν, συγκρατημένον από τὰ πόδια, κακοῦργο νὰ ὀριζοντοποιηθῆ.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει ἔτσι φόρα. Γιὰ νὰ τὸν πετάξῃ μακριὰ ἀπὸ τῆ σπηλιά του.

Μὰ δὲν προφθαίνει. Λίγο πιὸ ἐκεῖ θρίσκεται ἕνα γίγαντιο δέντρο. Τὰ πόδια τοῦ Ταρζάν καθὼς γυρίζει, λοξοδρομοῦν ἄθελά του. Τὸ κεφάλι τοῦ Ράχ Ἄμπιουν πού περιστρέφεται κτυπάει τυχαία καὶ μὲ ἀφάνταστη ὀρμή, πάνω στὸ σκληρὸ κορμὸ του.

Καὶ ὁ κακοῦργος θρίσκει τὸ θάνατο πού τοῦ ἀξίζει. Ἡ θεία Δίκη ἔχει κάνει τὸ καθῆκον τῆς.

Τραγωδία στὴ σπηλιά!

Ο ΧΟΥΡΟΥΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΝ πού παρακολούθησε τὴν τραγικὴ σκηνή, λέει τώρα στὸν Ταρζάν:

— Δὲν στὸ εἶπα ἐγὼ, ἄρχοντά μου: Βαλτός, νὰ τοὺς σκοτώσω, ἦτανε!

Ὁ Ταρζάν τὸν ρωτᾶει γιὰ δευτέρη φορά:

— Μπορεῖς νὰ «χω-

ρίσις» ἐσὺ τὰ δυὸ ἀδελφία;

— Καὶ θέβαια μπορῶ. Μὴ κυττάξεις ποῦμαι γέρος κι' ἀδύναμος. Κάποτε ἤμουν ὁ καλύτερος γιατρός τῆς Ζούγκλας.

Ὁ ξανθὸς γίγαντας τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ σκελετωμένο του χέρι:

— Πάμε μέσα, Χουρουντουμπούν...

— Πάμε... Ἄλλὰ θὰ μὲ ἀφήσετε μονάχο. Θὰ θγῆτε ὅλοι ἐξῶ ἀπὸ τῆ σπηλιά.

Ὁ γερογιατρός δίνει στὰ δυὸ «ἐνωμένα» ἀδελφία νὰ μυρίσουν τὰ μαῦρα φύλλα τοῦ φυτοῦ Φούφκ. Τὸ ἄρωμά τους, χωρὶς νὰ κοιμίξη ἢ νὰ ναρκώνη τὸν ἄνθρωπο, τὸν κάνει νὰ μὴ νιώθῃ, γιὰ λίγη ὥρα, κανένα σωματικὸ πόνο. Ὅσο δυνατός κι' ἄν εἶναι!

Ἔστερα παίρνει στὸ δεξὶ χέρι τὸ θρωμερὸ καὶ σκουριασμένον μαχαίρι του. Ἐνῶ μὲ τ' ἀριστερὸ θγάζει ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕνα μικρὸ πῆλινο βαζάκι μὲ πράσινη ἀλοιφή. Εἶναι ἕνα θαυματουργὸ φίλτρο πού κάνει, μὲ μιὰ ἐπάλειψι, τρεῖς δουλειές: Σταματᾶει ἄμέσως κάθε αἱμορραγία πληγῆς. Προλαβαίνει κάθε μόλυνσι. Ἐξασφαλίζει τὴ γρήγορη ἐπούλωσί τῆς.

Ἔτσι, ἀρχίζει τὴν ἐγχείρησι, ψιθυρίζοντας παράξενα μαγικὰ λόγια.

Δὲν ἔχει περάσει πολλή ὥρα ὅταν ὁ

Ταρζάν, ὁ Ζαντόβ, ἡ Ζάμπα καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ — πού εἶχαν θγῆ καὶ περιμένουν ἐξῶ ἀπὸ τῆ σπηλιά — ἀκοῦνε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς τ' ἀπεγνωσμένα ξεφωνητὰ τοῦ Μπλάκ:

— Βοήθειαααααααε... Σώστε μασαας!

Πρῶτοι οἱ δυὸ ἄνδρες μπαίνουν ἀνήσυχτοι στὴ σπηλιά. Ἀντικρύζουν θεαμα φρικτὸ κι' ἀπαισιο: Οἱ δυὸ σιαμαῖοι ἀδελφοὶ βρίσκονται τώρα χωρισμένοι. Ὁ Χουρουντουμπούν σφαδάζει κάτω ξεψυχώντας, μὲ ξεσοχιμένα ἀπὸ μαχαιριές τὰ στήθεια του. Ὁ κακοῦργος λευκὸς Χουαίτ ἔχει ξανασπώσῃ τὸ μαχαίρι τοῦ γέρου γιατροῦ γιὰ νὰ σκοτώσῃ καὶ τὸν μαῦρον ἀδελφὸ του.

Ὁ Ζαντόβ χύνεται νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Μὰ ὁ κακοῦργος, παρατώντας τὸν Μπλάκ, πετάει μὲ δύναμι καὶ καρφώνει στὰ στήθεια τοῦ «Ἑλληνα» τὸ ματωμένο μαχαίρι του. Ἔστερα, παρασύροντας καὶ ρίχνοντας κάτω στὸ φευγιό του τὴ Ζάμπα καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ, θγαίνει σὰν σίφουνας ἀπὸ τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Χάνετ' ἐξῶ στὴν πυκνὴ κι' ἀγρία βλάστησι, οὐρλιάζοντας:

— Ὅλοι θὰ πεθάνετεεεεε!... Κανένα σας δὲν θ' ἀφήσω ζωντανόοοοοο!...

Ὁ Ταρζάν, ἀντὶ νὰ κυνηγήσῃ τὸν δολοφόνου, ἀρπάζει στὰ γερά μπράτσα του τὸν βαρεὶα τραυματισμένον «Ἑλληνα». Τὸν συγκρατεῖ νὰ μὴ σωριασθῆ κάτω. Ἐνῶ ταυτόχρονα τραβάει τὴ λαβὴ καὶ ξερριζώνει ἀπὸ τὰ στήθεια του τὴ θανατερὴ λάμα τοῦ μαχαιριοῦ.

Ἔστερα τὸν ἀποθέτει κάτω. Καὶ κάνοντας ἕνα βῆμα σκύβει πάνω ἀπὸ τὸν Χουρουντουμπούν.

Ὁ ἄμοιρος γέροντας, πού ξεψυκάει ἀπὸ τίς μαχαιριές τοῦ Χουαίτ, μόλις προφθαίνει νὰ τοῦ ψιθυρίσῃ:

— Τὸ βαζάκι... Ἡ πράσινη ἀλοιφή... Βάλε ἄμέσως στὴν πληγὴ τοῦ συντρόφου σου... Λίγη ἔχει μείνει. Γιὰ μένα δὲν θὰ περισέψη!...

Ὁ Ταρζάν κατάπληκτος ὀπὸ τὸν εὐγενικό ἄλτροῦισμό καὶ τὴν μεγαλόψυχη αὐτοθυοσία του, σκῶνει ἀπὸ κάτω τὸ πῆλινο βαζάκι. Ξαναγυρίζει κοντὰ στὸν Ζαντόβ. Κάνει νὰ θάλη τὴν πράσινη ἀλοιφή στὴν πληγὴ τοῦ στήθους του.

Ὅμως ὁ ὑπέροχος καὶ ἱπποτικός «Ἑλληνας» τὸν ἐμποδίζει:

— Ὄχι! ψιθυρίζει ξεψυχοσιμένα. Βάλ' τὴ στὰ στήθεια τοῦ γέρου. Δὲν φτάνει καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας. Αὐτὸς εἶναι πιὸ βαρεῖα χτυπημένος ἀπὸ μένα!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας βρίσκει σωστὴ καὶ δικαία τὴν ἄρνησί του. Κάνει πάλι ἕνα βῆμα. Γονατίζει πλάι στὸν Χουρουντουμπούν. Μὰ γρήγορα καταλαβαίνει πῶς εἶναι ἀργά. Ὁ ἄμοιρος γέροντας ἔχει πιὰ ξεψυχήσει.

‘Ο Ταρζάν του κλείνει δακρυσμένος τὰ μάτια. Και ξαναγυρίζει με τὴ θαυματουργή πράσινη ἀλοιφή στὸν Ζαντόβ.

Σὲ λίγο ὁ “Ἑλληνας» πετιέται ὀρθὸς γερὸς καὶ χαρούμενος.

— Ταρζάν, τοῦ λέει. Πρέπει νὰ κυνηγήσουμε καὶ νὰ ἐξοντώσουμε τὸν Χουάϊτ. Ἄν τὸν ἀφήσουμε ζωντανό, τώρα πὺ μπορεῖ νὰ κινῆται μόνος κι’ ἐλεύθερος, θὰ μὰ φέρη μεγάλες συμφορές.

— Τῶώρα! κάνει γελῶντας ὁ Κακαράκ. Μὲ τὴ φόρα ποῦτρεχε, θάκη φτάσει στὴν Ἄμερική, μὲ τὸ συμπάθειο! Χί, χί, χί!..

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ καλόκαρδος Μπλάκ, κάνει τὸν Ταρζάν, τὸν Ζαντόβ, τὴ Ζάμπα καὶ τοὺς ἄλλους, νὰ γυρῶσιν κατάπληκτοι πρὸς τὸ μέρος του.

‘Ο Χουάϊτ προσκαλεῖ τὸν Μπλάκ

Ὁ ΜΑΥΡΟΣ, ἀπὸ τὰ δυὸ ἀδέλφια πὺ πρὶν λίγο ἦταν οιαμαῖος παραμιλάει. Σὰ νὰ κουβεντιάξη μὲ κάποιον. Σὰ νὰ τὸν ἀκούη καὶ νὰ τοῦ ἀποκρίνεται:

— Νάι, Χουάϊτ! Κι’ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς νὰ θρῶσκωμαι κοντὰ σου!

— Ἐρχομαι, ἀδελ-

φῆ μου. Μὰ πὺς θάσὲ θρῶ; Πὺ εἶσαι;

—...

— Περίμενέ με... Ξεκινῶ ἀμέσως. Σὲ λίγο θὰ βρισκόμαστε πάλι μαζὶ!

Καὶ ὁ Μπλάκ, σὺν κάποιον ἀόρατο χέρι νὰ τὸν τραβᾷ, προχωρεῖ. Κάνει νὰ θυγῆ ἀπὸ τ’ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς.

‘Ο Ζαντόβ τὸν συγκρατεῖ:

— Πὺ πᾶς;

— Στὸν ἀδελφὸ μου...

— Πὺ θρῶσκειται;

— Μοῦ εἶπε νὰ μὴ σᾶς τὸ πῶ...

Τὸν ρωτᾷει τώρα ὁ Ταρζάν:

— Τὶ σὲ θέλει, Μπλάκ;

— Τώρα πὺ χωρῖσαμε, νιώθει πὺς δὲν μπορεῖ νὰ ζήση μακριὰ μου. Κι’ ἐγὼ τὸ ἴδιο νιώθω... Νά: καὶ τώρα ἀκόμα τὸν ἀκούω πὺ μὲ φωνάζει. Ἐσεῖς δὲν τὸν ἀκούτε; (*).

Ἡ Ζάμπα προσπαθεῖ νὰ τὸν μεταπεισῶ:

— Μὰ δὲν τὸ καταλαβαίνεις, καλέ μου ἀνθρωπε; ‘Ο κακὸς ἀδελφὸς σου σὲ φωνάζει

γιὰ νὰ σὲ σκοτώσῃ! Ξεχνᾷς πὺς κι’ ἐδῶ, πρὶν λίγο, εἶχε σηκώσῃ τὸ μαχαίρι νὰ τὸ καρφώσῃ τὴν καρδιά σου;

‘Ο Μπλάκ ζητάει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ πιάσιμο τοῦ Ζαντόβ:

— Ὄχι! Ἄγαπῶ τὸν Χουάϊτ! Θέλω νὰ θρῶσκωμαι πάντα μαζὶ του. Νὰ μὴ ξαναχωρῖσουμε ποτέ!...

‘Ο Κακαράκ συγκινεῖται. Τὸν συμβουλεύει μὲ συμπόνια, ἐτοιμὸς νὰ ξεοπάσῃ σὲ λυγμούς:

— Τότε νὰ...

Μὰ κόβεται ἀπότομα. Γιὰ νὰ μὴ καταλάβουν οἱ ἄλλοι τὸ γυρίζει στὰ κακαράκικα:

— Τε—τὸ νὰ τε—πᾶ σὲ κο—δι—γκού—ρα—μα— νὰ σᾶς νὰ—ξα νε—σου—λή—κολ μὲ λα—κολ—ρῶ—ψα!

‘Ο “Ἑλληνας», βλέποντας τὸν Μπλάκ πὺ ὄλο καὶ τραβιέται γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ, θυμῶνεται τώρα:

— Θὰ τοῦ δῶσω μιὰ γροθιά νὰ σωριστῆ κάτῶ!, λέει στὸν Ταρζάν.

‘Ο ἄρχοντας τῆς Ζουγκκλας τοῦ γνέφει μὲ τρόπο νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ.

‘Ο Ζαντόβ παρατάει ὑπάκουα τὸ μπράτσο του. Κι’ ὁ καλόκαρδος μαῦρος θγαίνει μ’ ἓνα μονάχα πήδημα ἀπὸ τὴ σπηλιά. Τὸ θάζει στὰ πόδια τρέχοντας σὺν κυνηγημένον ἐλάφι.

‘Ο Ταρζάν θγαίνει πίσω του στὸ ἄνοιγμα. Βλέπει τὴν κατεύθυνσι πὺ ἔχει πάρει... Κι’ ἀμέσως προστάζει τὸν Κακαράκ:

— Στείλε τὸν παπαγάλο σου νὰ τὸν παρακολουθήσῃ. Νὰ μᾶς πῆ πὺ θὰ πάη. Ἐστὶ θὰ μάθουμε πὺ θρῶσκειται ὁ Χουάϊτ.

‘Ο Σουβλερομύτης διαμαρτύρεται:

— Καὶ τί τὸν πέρασες τὸν Κουσκός; γιὰ κανένα... ντέντεκτιθ, μετὰ συγχωρήσεως;

Ἄμέσως ὅμως σφυρίζει συνθηματικὰ προσκαλῶντας τὸν παπαγάλο του.

‘Ο ἄρχοντας τῆς Ζουγκκλας ξαναμπαίνει στὴ σπηλιά του. Βγάζει ἔξω τὸ πτῶμα τοῦ ἀδικοσκοτωμένου Χουρουντουμπούν.

— Θὰ πάω νὰ τὸ παραδώω στὴ φυλή του, μουρμουρίζει.

Ξαφνικά, ποδοβολητὰ καὶ στριγγλίσματα ἐλεφάντων ἀκούγονται. Μαζὶ μὲ ἄγρια οὐρλιαχτὰ γοριλλῶν. Καὶ μιὰ τρομακτικὴ ἐπίδρομὴ ἀρχίζει.

(*). Μετὰ τὸν χωρισμὸ τους οἱ «Σιαμαῖοι Ἀδελφοὶ» ὄχι μόνο αἰσθάνονται μὴ ἀκατανίκητη ἔλξη ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον, μὰ καὶ διατηροῦν ἓνα μυστηριώδη ψυχικὸ σύνδεσμο μετὰξὺ τους. Γίνονται, ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον: πομπῶι καὶ δέκτες τῶν σκέψεων τους.

‘Ο «Έλληνας» τόν συγκρατεί:

— Θά τόν πάω εγώ, του λέει.

Τόν φορτώνεται άμέσως στή ράχι του. Ξεκινάει άργά...

‘Ο Ταρζάν γυρίζει τώρα στή Ζάμπα:

— Θά με βοηθήσης ν’ άνοιξω κάπου ένα λάκκο; τή ρωτάει. Πρέπει νά θάψουμε τόν Ράχ Άμπτούν.

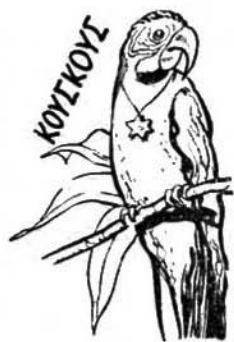
Μά πριν προφθάσιν ν’ άποκριθί εκείνη, πετάγεται, πρόθυμη, ή Τσίχλ:

— Καλέ μήν κουραζόσαστε του λόγου σας. Τό λάκκο θά τόν άνοιξω εγώ.

‘Ο Κακαράκ, που στό μεταξύ έχει έξαποστείλει τόν Κουσκούς για νά παρακολουθήσιν τόν Μπλάκ, φωνάζει στήν άσπονδη φίλη του:

— ‘Ισα, Χοντρέλω: Σκάψε νά λιγοστέψη και τό... λαρδί σου!

Οί τρεις Τεντυμπούς

ΠΕΡΝΑΝΕ πάνω άπό δυό ώρες ώσπου νά ξανακουστή τό γνωριμό φτερούγιμα του τετραπέρατου παπαγάλου που προσγειώνεται λαχνασμένος στόν ώμο του Κακαράκ.

— Βρέ καλώς τόν «ντέντεκτιβ»!, κάνει ό Σουβλερομύτης.

‘Ο Κουσκούς άρχίζει νά λέη με τή στριγγή φωνή του:

— Μαύρος πήγε βρήκε λευκό...

— Πού;

— Λίμνη... Τρελλός Δράκος...

— Λοιπόν, λοιπόν;

— Λευκοί άνθρωποι: μπροστά τους... Τώρα λευκός και μαύρος: κάτω. Βαθειά στό χώμα!

— Μπά;! Καλέ τους.. θάψανε κιόλας;, κάνει ή Τσίχλ.

‘Ο Σουβλερομύτης άποφαίνεται σκεπτικός:

— Ζέστη βλέπεις!... Θά «μυρίζανε» οι φουκαράδες!

‘Ο πανέξυπνος παπαγάλος του τοιμπάει τ’ αύτί:

— ‘Οχι, Κακαράκ! Λευκός και μαύρος: ζωντανόι. ‘Οχι ψόφιοι!

— Πάμε, λέει στή Ζάμπα ό Ταρζάν. Πρέπει νά τρέξουμε γρήγορα στή λίμνη του «Τρελλού Δράκου». Φαίνεται πως τά δυό «χωρισμένα» άδέλφια πέσαν εκεί σέ χέρια λευκών κακούργων.

— Καί δέν πā νά πέσανε, κάνει άδιάφορα ό Κακαράκ. Για τόν Χουάιτ, μία φορά δέν μάς μέλλει. ‘Οσο γι άτόν Μπλάκ.. «ήθε

λέε τα και ‘παθέ τα»! ‘Ασ’τον νά πεθάνη γιά νά βάλη μυαλό!

‘Ο άρχοντας τής Ζούγκλας και ή δμορφη Έλληνίδα ξεκινάνε. ‘Η Τσίχλ στρογγυλοκάθεται σέ μία πέτρα έξω από τή σπηλιά, μουρμουρίζοντας:

— Του λόγου μου δέν παγαίνω πουθενά. Δέν έχω καμμία όρεξη γιά... ποδαροδρομίες!

‘Ο Σουβλερομύτης καλεί μ’ ένα σφύριγμα του τήν πιστή κι’ άφοσιωμένη Καγκουρίνα.

— ‘Αν γουστάρης, σέ παγαίνω με τό ήμιτετράποδο... «Γιωταχι» μου, κάνει σοβαρός στήν Τσίχλ.

‘Η Χοντρέη πηδάει πρόθυμη στό στενάχωρο θύλακα τής κοιλιές του ζώου. Τό ίδιο κάνει κι’ ό Κακαράκ. Στόν ώμο του έξακολουθεί νά βρίσκεται ό άχώριστος παπαγάλος.

Τέλος, και προτού ξεκινήσουν, ό φαλακρός, Τριτρίκης κάνει προσκλητήριο και στά δυό πιθηκάκια του: Τόν Τέν και τήν Τύ. Γρήγορα φθάνουν κι’ αύτά μαζί με τή Μίμ (*).

Κι’ όλοι μαζί ξεκινάνε ακολουθώντας τους δυό συντρόφους που προηγούνται.

Καθώς προχωρούν ό Κακαράκ ρωτάει τόν παπαγάλο του σοβαρός:

— ‘Η Λαλίττα σου τί κάνει, Κουσκούς;

— Καλά, καλά! Τήν αγαπώ, Κακαράκ!

— ‘Αειντε και του χρόνου σήτι σου.! του λέει. Νά γλυτώση κι’ ή ράχι μου άπ’ τις... κουτσουλίες σου!

Και τώρα άς ξαναγυρίσουμε στήν αρχή τής άληθινής μά άπίστευτης αύτής Ιστορίας μας.

‘Ο Ταρζάν, ή Ζάμπα, τά «παιδιά» και τά τρία τετράποδα τεντυμπούκια φθάνουν στή λίμνη του «Τρελλού Δράκου», όπως τή λένε οι ίθαγενείς.

Και νά: Τά μάτια όλων τους άνοίγουν διάπλατα από τρόμο, φρίκη και δέος!

‘Ενα γιγάντιο — όπως είδαμε — πράσινο και φολιδωτό προϊστορικό τέρας, καθισμένο στήν όχθη ψαρεύει στά νερά μ’ ένα χοντρό καλάμι.

‘Ο Κακαράκ συνέρχεται πρώτος:

— Θά πάω νά τοιμπήσω στό άγκίστρι, λέει στούς συντρόφους του. Τόν λυπάμαι τό φουκαρά τό Δράκο νά μείνη... νηστικός άπόψε.

Και κάνοντας μία άπότομη βουτιά στά νερά, χάνεται άπ’ τά μάτια τους. Προχωρεί

(*) Τό πιθηκάκι του Ταρζάν κάνει τώρα άχώριστη παρέα με τόν Τέν και τήν Τύ. ‘Εχουν γίνει τά τρία διαβολεμένα κι’ άνυπόφορα τεντυμπούκια τής Ζούγκλας. Μόνο που ό Κακαράκ έχει αλλάξει τ’ όνομα τής Μίμ. Τή φωνάζει : «Μπό!»

κολυμπώντας κάτω από την επιφάνεια της λίμνης.

Έτσι, φθάνει γρήγορα στο σημείο που βρίσκεται βυθισμένο το άγκιστρο του πρώτου τέρατος.

Μά νά: στο άγκιστρο βρίσκεται πιασμένη μιὰ τεράστια πέτροφα. Σχεδόν ή μισή σέ δγκο και διαστάσεις από τόν τρομακτικό «Ψαρά» που βρίσκεται απ' έξω.

Τήν ίδια στιγμή, εκείνος, τραβάει τό καλάμι του. Ό Σουβλερομύτης προφθαίνει κι' αρπάζεται από τήν ούρά του γιγάντιου ψαριου. Άναδύεται κι' αυτός έξω από τὰ γαλαζοπράσινα νερά.

Όμως δυο πράγματα προσέχει: Τό ένα είναι ότι ή πέτροφα φαίνεται οάν ψόφια: Ούτε σπαρταράει, ούτε καν κουνιέται. Και τό άλλο ότι μόλις αυτός αναδύθηκε από τὰ νερά άρχισε ν' άκούη έναν παράξενο και συνεχιζόμενο θόμβο.

Έκείνη τή στιγμή τό Τέρας άκούγεται νά καγκάζη μέ χοντρή και βροντώδη ανθρώπινη λαλιά:

— Χό, χό, χόοο!.. Καλό ψάρι πέτυχα σήμερα! Θα χορτάσω καλά ή κοιλάρα μου! Χό, χό, χόοοο!...

Τό στόμα του προϊστορικού θηρίου άνοιγοκλείνει ρυθμικά καθώς μιλάει.

Μά νά: Άπό τήν άντικρυνή όχθη, ό Ταρζάν και ή Ζάμπα βλέπουν τόν Κακαράκ κρεμασμένο από τήν ούρά τής τεράστιας πέτροφας που είχε ψαρέψει τό Τέρας. Έτσι βουτώντας κι' αυτοί στα νερά ξεκινάνε κολυμπώντας πρòς τὰ εκεί. Τους άκολουθούν ό Τέν, ή Τύ και ή Μπό, τό πανέξυπνο πιθηκάκι του άρχοντα τής Ζούγκλας. Τὰ τρία διαβολεμένα τετράποδα τεντυμποάκια μας.

Μονάχα ή Τοίχλ δέν πέφτει στα νερά. Στρογγυλοκάθεται σέ μιὰ πέτρα τής όχθης, μουρμουρίζοντας κακαράκικα:

— Λέ—κα τι λει—θέ ή πού—λε—α στο ρι—ζά—πα!...

Στά δόντια του Κροκόδειλου

ΟΜΩΣ πρίν προφθάσουν νά ξεμακρύνουν άρκετά από τήν όχθη, παρουσιάζεται ό κροκόδειλος που είδαμε.

Τότε και οάν οι τρομακτικές μασέλες του κάνουν ν' αρπάζουν τους δυο συντρόφους, κάτι ξαφνικό και αναπάντεχο γίνεται:

Χωρίς ούτε στιγμή νά σταματήση ό άσυνήθιστος γιά τή Ζούγκλα θόμβος που άκουγόταν, τρεις δυνατοί πυροβολισμοί καραμπίνας άντηχούν!...

Ό Ζαντός χύνεται νά συγκρατήση τόν Χουάιτ. Μά ό άπαίσιος λευκός κακούργος πετάει μέ δύναμη τό μαχαίρι του ίσια κατά τὰ στήθια του «Έλληνα».

Τὰ πυρωμένα βλήματα, σφυρίζοντας οάν φαρμακερά φίδια, φθάνουν άκαριαία εκεί. Σφηνώνονται στο κεφάλι του πεινασμένου κροκοδείλου. Και τό φοβερό θηρίο, που σπαρταρώντας γιά λίγες στιγμές κάνει τὰ νερά τής λίμνης ν' άφρίσουν, δουλιάζει τώρα άργά. Έξαφανίζεται στο ύγρό βάθος τους...

Τὰ τρία πιθηκάκια που χοροπηδούν στη ράχι του, ξαναβρίσκονται, μέ λύπη τους τώρα, ύποχρεωμένα νά ξαναρχίσουν νά κολυμπάνε...

Τό Τέρας μέ τό καλάμι, που στο μεταξύ έχει δῆ τόν ξεκαρδιστικό Κακαράκ νά κρέμεται από τό ψάρι του, παραξενεύεται. Και γιά λίγες στιγμές μένει άκίνητο κυτάζοντάς τον.

Τή στιγμή αυτή άκριβώς μιὰ προστακτική φωνή άντηχεί δυνατά οάν από πλεθόα: — Συνέχισε Τζιμ! Συνέχισε χωρίς νά παραξενεύεσαι γιά τίποτασα!...

Τό γιγάντιο πράσινο Τέρας κινείται πάλι. Σπκώνει τό κεφάλι του τόσο ψηλά που ή πέτροφα — μαζί μέ τόν κρεμασμένο άπό τήν ούρά τής Κακαράκ — νά ρθῆ κοντά στα μεγάλα άνοικτά σαγόνια του. Ταυτόχρονα καγκάζει πάλι:

— Έλα τώρα ψαράκι μου νά σέ φάψ ό τρελλός Δράκος! Χό, χό, χόοοο!...

Ό Κακαράκ, που βρίσκεται τώρα πολύ ψηλά από τήν επιφάνεια τής λίμνης, καταλαβαίνει πώς τ' άστεία τελειώσανε. Και ρίχοντας μιὰ ματιά πρòς τὰ κάτω κάνει νά παρατήση τήν ούρά του ψαριου που κρατιέται γιά νά ξαναπέση σ' αυτά.

Όμως σχεδόν άμέσως τὰ γουρλωμένα μάτια του... άπογουρλώνουν από τρόμο και φρίκη: Μιὰ τεράστια νεροφίδα τόν περιμένει από κάτω.

—Άμάσαανννν! κάνει τρομοκρατημένος ό Σουβλερομύτης.

Και στήν τραγική άπόγνωσι του σκαρώ-

νει και σιγανοτραγουδάει — σαν κύκνειο ἄσμα — ἓνα θλιβερό στιχάκι του:

«Τοῦτο θάναι τῆς ζωῆς μου

τὸ μεγάλο παταράκι!

Πάνω: Δράκος, κάτω: Φίδι,
καὶ στὴ μέση:... Κακαράκι!»

Μὰ νά: Τὸ θεόρατο πράσινο Τέρας χά-
θει, μὲ μιᾶς λαίμαργα, τὴν τεράστια πέ-
στροφα. Καὶ μαζί της καταποντίζεται στὴν
ἀπέραντη κοιλιὰ του καὶ ὁ φαλακρός... ποι-
ητής μας!

Τὸ " Ἄντρο τῆς λευκῆς Μάγισσας!

ΠΑΝΩ στὴν ὥρα
φθάνουν κολυμπών-
τας ὁ Ταρζάν καὶ ἡ
Ζάμπα. Βγαίνουν ἀ-
λαφιασμένοι στὴν ὀ-
χθη πού βρίσκεται τὸ
Τέρας. Καὶ τρελλοὶ ἀ-
πὸ τὴν ἀπόγνωσι γιὰ
τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπη-
μένου τους Κακαράκ
χύνονται ἀκράτητοι

ἐπὺς τὸν γιγάντιο τρελλὸ Δράκο.
Κτυπᾶνε μὲ δύναμι κι' ὄρμη τὰ μαχαίρια
τους στὴ φουσκωτὴ κοιλιὰ του. Γιὰ νὰ τὴν
ἀνοίξουν. Νὰ βγάλουν ἀπὸ μέσα ζωντανὸ
τὸ πεθαμένο τὸ φίλο τους.

Μὰ τί παράξενο: Ἡ κοιλιὰ τοῦ φολιδω-
τοῦ πράσινου τέρατος σχιζέται εὐκόλα. Κι'
ἀνοίγει πέρα γιὰ πέρα ἀπὸ τὰ μαχαίρια
τους. Χωρὶς σταγόνα αἶμα νὰ χαυθῆ.

Ὁ Κακαράκ πηδαίει ἔξω γερός καὶ χα-
ρούμενος. Αὐτοχαιρετιέται:

— Γειά μου καὶ καλωσῶρισα!

Ἐνῶ ταυτόχρονα ὁ τρελλὸς Δράκος ἀ-
κούγεται νὰ φωνάζη. Νὰ διαμαρτύρεται γε-
λώντας:

— Ἔεεε!... Τί θὰ γίνη μ' αὐτὴ τὴν κατὰ-
στασι: Ἀπὸ πάνω θὰ τρώω κι' ἀπὸ κάτω θὰ
μοῦ τὰ... θγάζετε; Χό, χό, χόοο!...

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ παράξενος συ-
νεχῆς θόρυβος πού ἀκούγονταν ὅλο αὐτὸ
τὸ διάστημα, σταματᾶ ἀπότομα. Κι' ἀμέ-
σως συνταρακτικὰ γεγονότα ἐπακολου-
θοῦν:

Δέκα γιγαντώσμοι ἄγριοι ἰθαγενεῖς ξε-
σπιτάγονται πίσω ἀπὸ κάτι πυκνοὺς καὶ ψη-
λοὺς θάμνους. Χύνονται ν' ἀρπάξουν τὸν
ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Μαζὶ καὶ τὴν ἁμορ-
φη συντρόφισσά του.

Μὰ κι' αὐτὸς κι' ἐκείνη δὲν εἶναι ἀπὸ
τοὺς ἀνθρώπους πού δαμάζονται ἔτσι εὐ-
κόλα.

Ὁ Ταρζάν βάζει τὸ μαχαίρι στὴ θήκη
τῆς ζώνης του. Ποτὲ δὲν κτυπάει ἀνθρώ-
πους μὲ αὐτὸ, ἀν δὲν βρεθῆ σὲ ἔσοχατη
ἀνάγκη. Κι' ἔτσι ἀντιμετωπίζει τώρα τοὺς

ἀραπάδες μόνο μὲ τὶς ἀκαταμάχτες γρο-
θιές του.

Τὸ ἴδιο πάει νὰ κάνη καὶ ἡ περὶφρηνη
Ἑλληνίδα. Μὰ δὲν προφθαίνει: Δυὸ ἀπὸ
τοὺς μαύρους τὴν ἔχουν κι' ὅλας ἀρπάζει.
Τὴν τραβᾶνε σέρνοντας πρὸς τὸ σημεῖο
ἀπ' ὅπου εἶχαν ξεπεταχθῆ...

Μὲ τὶς πρώτες γροθιές του ὁ ἄρχοντας
τῆς Ζούγκλας σωριάζει κάτω ἀναίσθητους
τρεις ἀραπάδες. Τρομοκρατημένοι οἱ ἄλ-
λοι τὸν κρατᾶνε σὲ ἀπόστασι μὲ τὰ προτε-
ταμένα κοντάρια τους.

Ὁ Ταρζάν μεταχειρίζεται τώρα ἓνα ἀπὸ
τὰ πονηρὰ του κόλπα: Σηκώνει ἄργα τὰ
χέρια του ψηλά, μουρμουρίζοντας:

— Παραδίνομαι!

Οἱ μαῦροι κατεβάζουν τὰ κοντάρια τους.
Πλησιάζουν ἀνύποπτοι γιὰ νὰ τὸν πιᾶσουν.

Μὰ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κατεβάζει
ἀκαριαία, καὶ σφιγμένα σὲ γροθιές, τὰ χέ-
ρια του. Κτυπάει τοὺς δυὸ ἀραπάδες πού
βρίσκονται ἀκριβῶς μπροστὰ του στὰ κε-
φάλια. Τοὺς σωριάζει κάτω ἀκίνητους. Ἄ-
μέσως καὶ μὲ ἄλλες δυὸ ὀριζόντιες γροθι-
ές του γκρεμοτοακίζει ἀναίσθητους κι' ἄλ-
λους δύο.

Δὲν μένει τώρα ἀντίκρου του παρὰ ἓνας
μονάχα ἀντίπαλος.

Ὁ Ταρζάν τινάζει καὶ πρὸς αὐτὸν τὴ φο-
βερὴ γροθιά του. Μὰ ὁ μαῦρος παραμερ-
ίζει ἀπότομα. Καὶ ἡ γροθιά του βρίσκει στὸ
κενὸ!...

Ἔτσι τὸ κορμί του, μὲ τὴ φόρα πού ἔχει
γέρνει μπροστὰ. Βροντοχτυπιέται κάτω
μπρούμυτα...

Τὸ μέτωπό του κτυπάει στὸ σκληρὸ ἔδα-
φος. Ζαλίζεται. Μισοχάνει τὶς αἰσθήσεις
του.

Ὁ ἀράρης πού ἔχει ἀπομείνει, τὸν ὑπο-
χρεώνει νὰ σηκωθῆ πιέζοντας μὲ τὴν αἰ-
χμη τοῦ κονταριοῦ τὴ ράχι του. Καὶ ἀνήμ-
πορον πιά ν' ἀντιδράσῃ, τὸν ὀδηγεῖ πίσω
ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς καὶ ψηλοὺς θάμνους.

Ταυτόχρονα, ἀπὸ τὴν σχισμένη κι' ἀνοι-
γμένη κοιλιὰ τοῦ πράσινου φολιδωτοῦ τέ-

Διαβάζετε

- Τὸ ἑβδομαδιαῖο περιοδικὸ αὐ-
τοτελῶν περιπετειῶν

Μικρὸς ΗΡΩΣ

- Ἀποδείξεις τῆς ἐξαιρετικῆς ποι-
ότητός του εἶναι ὅτι ἐκδίδεται
συνεχῶς

ἐπὶ 11 περίπου χρόνια

ρατος, πηδάει έξω ένας μεσόκοπος λευκός ευρωπαίος.

Ο Κακαράκ που είχε λουφάξει πίσω από την ούρα το... ψεύτικου χαρτονένιου τέρατος, ξεπετιέται τώρα από την κρυψώνα του. Άρπάζει από κάτω μία πέτρα. Φθάνει άθόρυβα πίσω από τον άγνωστο λευκό που τόσο ώρα παρίστανε άθεατος τον τρελλό Δράκο της λίμνης. Τόν κτυπάει με αυτήν στο κεφάλι. Τόν κάνει να σωριαστή κάτω ακίνητος σαν σκοτωμένος.

Ο Σουβλερομύτης — αφάνταστα χεροδύναμος καθώς είναι — τόν σηκώνει άμέσως χωρίς μεγάλη προσπάθεια. Τόν φορτώνεται στη ράχι του. Και τὸ βάζει στα πόδια. Τρέχει στο κυκλικό μονοπάτι τῆς ὄχθης. Φθάνει στο σημείο που βρίσκεται ἡ Τσίχλ:

— Έ, Χοντρή, τῆς κάνει λαχανιασμένος. Γρήγορα ἕνα χορτόσοινο νὰ τὸν δέσουμε χειροπόδαρα.

*Εκείνη τοῦ φέρνει τὸ χορτόσοινο ρωτώντας περίεργη

— Καλέ ποιός εἶν' αὐτός, χρυσό μου;

— Ό... τρελλός Δράκος!, τῆς ἀποκρίνεται, καθώς ἀρχίζει νὰ τὸν δένη.

— Αὐτός που ψάρευε μετὸ καλάμι, καλέ;

— Ναί.

— Καλέ καὶ πῶς... μίκραινε ἔτσι; που νὰ μὴν ἀθασκαθῆ!

Ο Κακαράκ τελειώνει τὸ γερὸ δέσιμο τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδαριῶν τοῦ ἀναίσθητου λευκοῦ.

— Καὶ τώρα, καλέ, τί θὰ τὸν κάνουμε; Ξαναρωτᾶει ἡ Τσίχλ.

Ἄντὶ νὰ τῆς ἀποκριθῆ εκείνος, τὸν ξανασηκώνει στὰ γερὰ μπράτσα του σφυρίζοντας συνθηματικά.

Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ πιστό του καγκουρῶ, που ἔβασκε λίγο πιὸ πέρα, φθάνει πηδηχτό. Ο Σουβλερομύτης φορτώνει μέσα στὸ θύλακα τῆς κοιλιᾶς του τὸν δεμένο λευκό.

Τέλος, προστάζει τῆ ἀσπονδῆ φίλη του:

— Ἴσα Χοντρέλω: Πάρε τὴν «κούρσα» μου καὶ τράβα. Νὰ πᾶς νὰ κρύψης τὸν «λεγάμενο» σὲ μιὰ σπηλιά που νὰ μὴ μπορῆ νὰ τὸν βρῆ οὔτε ὁ Διάβολος. Ὑστερα γύρισε στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζανάκου.

Ἡ Τσίχλ ἐτοιμάζεται νὰ κἀνη ὅπως τῆς λέει. Μὰ πρὶν ξεκινήσῃ, τὸν ρωτᾶει πάλι:

— Κι' ἂν στὸ δρόμο ὁ «λεγάμενος» συνέλθῃ;

— Τί σὲ νοιάζει; Δεμένος δὲν εἶναι;

— Ναί, γλύκα μου. Ἄλλὰ μόνο τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του. Τὸ στόμα του ὄχι.

— Καὶ τί φοβάσαι; Μὴ σὲ δαγκώσῃ;

Ἡ Χοντρή χαμπλώνει ντροπαλὰ τὰ μάτια τῆς:

— Όχι, καλέ. Ἄλλὰ μπορεῖ νὰ με ἀζητήσῃ εἰς.. γάμον!

.....

Τὴν ἴδια στιγμὴ πίσω ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς καὶ ψηλοὺς θάμνους ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα, με δεμένα τὰ χέρια τους, ἀκοῦνε κάποιον λευκὸ ευρωπαῖο που τοὺς μιλάει. Βρίσκονται δυὸ μεγάλες παράξενες μηχανὲς σὲ στρίποδα καμουφλαρισμένες πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους. Καὶ ἀρκετοὶ λευκοὶ ἄνθρωποι. Ἄλλοι με μπλουζες, σὰν τεχνικοί. Κι' ἄλλοι θαμμένοι καὶ μεταμφιεσμένοι σὲ μαῦρους ἰθαγενεῖς.

Ἄλλὰ ἄς θάλουμε καλύτερα αὐτὶ σ' αὐτὰ που ὁ λευκὸς ἄγνωστος, λέει στοὺς δυὸ δεμένους ἥρωές μας:

— Ἡρθαμ' ἐδῶ στὴ Ζούγκλα γιὰ νὰ γυρίσουμε μιὰ μεγάλη κινηματογραφικὴ ταινία. Ὁ τίτλος τῆς εἶναι «Τὸ ἄντρο τῆς λευκῆς Μάγισσας». Σὰν σκηνοθέτης που εἶμαι νομίζω πῶς ἡ Ζάμπα ἢ συντρόφισσά σου εἶναι ἰδανικὴ γιὰ νὰ παίξῃ στὴν ταινία τὸ ρόλο τῆς «Λευκῆς Μάγισσας». Ἐσὺ, Ταρζάν θὰ ὑποδυθῆς τὸν ἑαυτὸ σου: θὰ παίξῃς τὸ ρόλο τοῦ... Ταρζάν. Ἐτσι ἡ ταινία μου θὰ ἔχῃ τεράστια ἐμπορικὴ ἐπιτυχία!

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ!, τοῦ ἀποκρίνεται με θυμὸ ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Οὐτ' ἐγώ, οὔτε ἡ Ζάμπα θὰ γίνουμε ἠθοποιοὶ στὴν ταινία σου.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!, κάνει σφίγγοντας τὰ δόντια του ὁ ἄγνωστος λευκός.

Καὶ προσθέτει:

— Ἐκτὸς ἂν καὶ ἐσεῖς θέλετε, νὰ θάψω κι' ἐσᾶς ζωντανούς στὴν καταπακτὴ τοῦ «Τρελλοῦ Δράκου». Σὰν τοὺς δυὸ ἐνωμένους ἀδελφούς. Αὐτοὺς που κάνατε τὴν ἀνοησία νὰ χωρίσετε: Τὸν λευκὸ Χουάιτ καὶ τὸν μαῦρο Μπλάκ.

Ο Ταρζάν ρωτᾶει ἥρεμα:

— Γιατί τοὺς ἔρριξες στὴν καταπακτὴ;

— Γιατί κι' αὐτοὶ δὲν θέλουν νὰ παίξουν στὴν ταινία μου. Ὅμως ἐγὼ εἰδοποίησα νὰ

Ὁ Μπλάκ τρέχει ἀλαφιασμένος διασχίζοντας μιὰ πυκνὴ κι' ἀγρία βλάστησι τῆς Ζούγκλας. Ἀπὸ πάνω του φτερουγίζει, παρακολουθώντας τον, ὁ τετραπέρατος Κουσκός.

ρθή χειροῦργος. Νὰ τοὺς ξαναενώσῃ τὶς
ράχες. Θὰ κάνουν μεγάλη ἐντύπωσι ἔτσι
στὴν ταινία!

Κι' ἀμέσως διατάζει τοὺς ὠπλισμένους
μαῦρους του:

— Πάρτε τους κι' αὐτοὺς. Ρίχτε τους στὴν
καταπακτὴ μαζί με τοὺς ἄλλους. Χωρὶς ψω-
μί. Χωρὶς νερό!...

Οἱ ἀραπάδες κάνουν ν' ἀρπάξουν τὸν
Ταρζάν καὶ τὴ Ζάμπα. Νὰ ἐκτελέσουν τὴ
διαταγὴ τοῦ ἀφέντη τους....

"Ὅμως ξαφνικὰ μέσ' ἀπὸ τοὺς θάμνους
ἔνα παράξενο ἀνθρώπινο πλάσμα ξεπετά-
γεται:

— Σταθῆτε!, φωνάζει. Ἐγὼ διατάζω ἐ-
δῶ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀποκλειστικότης:

Γενικαὶ Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Τὴν ἐρχόμενη Τρίτη θὰ ἐκραγῇ ἡ ΥΔΡΟΓΟΝΙΚΗ ΒΟΜΒΑ τῶν
τευχῶν τῆς θρυλικῆς ΖΟΥΓΚΛΑΣ σας.

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ 13

πού ἔχει τὸν παράξενο καὶ συναρπαστικὸ τίτλο:

ΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Τὸ ἔχει γράψει κι' αὐτὸ ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

«Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα δραπετεύουν ἀπὸ ἕνα ἐλικόπτερο πού θρίσκειται στοὺς
οὐρανοὺς. Ἐνῶ ἕνας γιγάντιος ἀπὸς τοὺς ἐπιτίθεται κατὰ τὴν τρομακτικὴ πτώσι τους
πρὸς τὸ ἔδαφος τῆς Ζούγκλας».

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΗ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΗ:

ΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Εἶναι μιὰ καταπληκτικὴ περιπέτεια: χίλιες φορές καλύτερη ἀπ' ὅλες ὅσες ἔχουν
κυκλοφορήσει μέχρι σήμερα.

Τ Η Ν Ε Ρ Χ Ο Μ Ε Ν Η Τ Ρ Ι Τ Η

ΖΟΥΓΚΛΑ — ΤΑΡΖΑΝ

ΑΡΙΘ. 12 — ΔΡΑΧ. 2

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΙ (125). Ἐμβάσματα - ἐπιταγαί: Γεώργ.
Γεωργιάδης, Λέκκα 22. Ὑπεύθυνος συμφώνως τῷ νόμῳ: Στ. Ἀνεμοδουράς. Στρ. Πλαστήρα 21, Ν. Σμύρνη

ΤΑΞΙΔΙ στο Κέντρο τής Γής

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

Ύστερα τὸ ἀγκίστρι τινάζεται. Ὁ Χάνς τραβᾷ τὸ σκοινὶ κι' ἀνεβάζει στὴ σχεδία ἕνα ψάρι πού σπάρραζε δυνατά.

— Ἐνας δόρυγκος!, φώναξε.

Ὁ καθηγητὴς κύτταξε μὲ προσοχὴ τὸ ψάρι, κούνησε τὸ κεφάλι κι' εἶπε:

— Δὲν μοῦ φαίνεται δόρυγκος. Τὸ ψάρι αὐτὸ ἀνήκει σὲ μιὰν οἰκογένεια ψαριῶν πού ἔχει ἐξαφανιστῆ πρὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες.

— Πῶς! φώναξε: Πιάσαμε λοιπὸν ζωντανὸ ἕνα ψάρι τῶν προκατακλυσμικῶν θαλασσῶν;

— Ναι!, ἀποκρίθηκε ὁ καθηγητὴς. Καθὼς βλέπεις ἀπὸ τὸ σχῆμα του, τὰ ψάρια αὐτὰ δὲν ἔχουν σχέση μετὰ σημερινά. Εἶδες τὰ λέπια του πού εἶναι σὰν κόκκαλα σκληρά; Ἐχει καὶ κάποιαν ἰδιότητα πού ἔχουν ὅσα ψάρια ζοῦνε στὰ ὑπόγεια νερά: Εἶναι τυφλὸ, δὲν ἔχει ὄργανο ὄρασης.

Κυττάζω μὲ προσοχὴ. Πραγματικὰ ἦταν ἐντελῶς τυφλὸ. Ὅπωςδῆποτε μὲ τὸ ψάρεμα τοῦτο, κατορθώσαμε ν' ἀνανεώσαμε πολὺ καλὰ τὶς ζωτροφίες μας.

Σάββατο 15 Αὐγούστου: Ἡ θάλασσα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μονότονη. Πουθενὰ δὲ βλέπουμε στεριά. Ὁ ὀρίζοντας φαίνεται ὀλοένα νὰ πλαταινῆ.

Τὸ κεφάλι μου εἶναι ἀκόμη βαρὺ ἀπὸ τὸ δειρο.

Ὁ θεὸς μου δὲν εἶδε ὄνειρο, μὰ δὲν εἶναι στὰ κέφια του.

— Φαίστετε πολὺ ἀνυπόμονος θεῖε μου!, τοῦ εἶπα, βλέποντάς τον νὰ κυττάζῃ διαρκῶς μὲ τὰ κυάλια.

— Πῶς θέλεις νὰ μὴν εἶμαι ἀνυπόμονος;

— Κι' ὅμως προχωροῦμε μὲ τὴν ταχύτητα...

— Τί με νοιάζει; Δὲν τᾶχω μὲ τὴν ταχύτητα, πού εἶναι μεγάλη, μὰ μὲ τὴ θάλασσα αὐτὴ, πού δὲν τελειώνει!

Θυμῆθηκα τότε πῶς ὁ καθηγητὴς, πρὶν νὰ ξεκινήσωμε, ὑπολόγιζε πῶς ὁ ὑπόγειος αὐτὸς ὠκεανὸς δὲ θάταν πᾶνω ἀπὸ 30—40 λέυγες. Καὶ ἐμεῖς εἴχαμε κάνει πᾶνω ἀπὸ 100 λέυγες, χωρὶς τὰ νότια ἀκρογιάλια νὰ φανοῦν ἀκόμα.

— Μὰ ἀφοῦ ἀκολουθοῦμε τὸ δρόμο πού μᾶς εἰδείξε ὁ Σκανουσέμ; εἶπα, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσω.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ ζήτημα: Ἀκολουθήσαμε ἄραγε τὸ δρόμο αὐτό; Ὁ Σκανουσέμ συνάντησε ἄραγε τὴ θάλασσα τούτη; Τὴ διάβηκε; Τὸ ρυάκι πού ἀκολουθήσαμε μήπως ἄραγε μᾶς ἔφερε σὲ κακὸ δρόμο;

— Πάντως δὲν ποῖπει νὰ μετανοιῶνωμε πῶς ἤρθαμε ἴσαμε ἐδῶ. Τὸ θέαμα εἶναι ἐξαιρετικόν.

— Δὲν ἤρθαμε γιὰ νὰ διασκεδάσωμε! Ἐθεῖσα ἕνα σκοπὸ κι' ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν ἐκτελέσω! Μὴ μοῦ μιλάς λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ, γιὰ ἐξαισιάζματα!

Δὲν τόλμησα πιά νὰ πῶ λέξι.

Κυριακὴ 16 Αὐγούστου. — Τίποτα νεώτερο. Ὁ ἴδιος καιρὸς. Ὁ ἄνεμος σὰ νὰ φρεσκάρῃ λίγο.

Τρίτη, 18 Αὐγούστου. — Δὲν εἴχαμε ὡς τὴν ὥρα τίποτα ἀξιόλογο. Ταξιδεύαμε ὀλοένα. Καὶ τώρα ἔρχεται ἡ στιγμή πού ὁ ὕπνος βαθαίνει τὰ βλέφαρά μας, γιὰτὶ στὸν ὠκεανὸ τούτον νύχτα δὲν ὑπάρχει καὶ τὸ ἀβασίλευτο φῶς κουράζει τὰ μάτια μας. Θαρρεῖς κι' ἄρμενίζαμε κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο τῶν πολιτικῶν θαλασσῶν. Ὁ Χάνς θρίσκειται στὸ τιμόνι. Ἐγὼ ξαπλώνωμι κι' ἀποκοιμοῦμαι.

Μετὰ δύο ὥρες, τρομακτικὸν τράνταγμα μὲ ἤχη. Ἡ σχεδία τινάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὰ κύματα μὲ ἀπερίγραπτη δύναμι καὶ δρέθηκε 20 ὀργιές μακρῶς.

— Τί τρέχει; φώναξε ὁ θεὸς μου: Μήπως σκουτήξαμε στὴ στεριά;

Ὁ Χάνς δείχνει μὲ τὸ δάχτυλο σὲ κάποιαν ἀπότασι μιὰ μαυριδερὴ μάζα πού ἀνεβοκατεβαίνει.

Κύτταξε καὶ φώναξε:

— Εἶναι ἕνα πελώριο δελφίνι!

— Ναι!, ἀποκρίθηκε ὁ θεὸς μου: Καὶ νά, τώρα μιὰ θαλασσινὴ σαῦρα τεράστια!

— Καὶ πῶς πέρα ἔναυρα τερατώδης κροκόδειλος. Κυττάξτε τί πλατεῖα σαγόνια πού ἔχει καὶ τί δόντια! Ἄ, ἐξαφανίζεται!

— Μιὰ φάλαινα! Μιὰ φάλαινα!, φώναξε ὁ καθηγητὴς: Κύτταξε τὸν ἀέρα καὶ τὸ νερὸ πού τινάζει!

Πραγματικὰ, δύο ὑγρὲς κολόνες ἀνέβαιναν, πολὺ ψηλὰ πᾶνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Κατὰπληκτοὶ τρομαγμένοι κυττάζαμε τὸ κοπάδι αὐτὰ τὰ θαλασσινὰ τέρατα. Τὰ μεγέθη τους εἶναι ὑπερφυσικὰ καὶ τὸ μικρότερο ἀπὸ αὐτὰ θὰ συνέτριβε τὴ σχεδία μας μὲ μιὰ δαγκανά. Ὁ Χάνς προσπαθεῖ ν' ἀλλάξῃ κατεύθυνσι, γιὰ νὰ φύγωμε ἀπὸ τοὺς ἐπικίνδυνους αὐτοὺς γείτονες. Μὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μερίαν παρουσιάστηκαν ἐξ' ἴσου τρομεροὶ ἐχθροί: Μιὰ χελώνα πού εἶχε πλάτος 40 πόδια κι' ἕνα φίδι μακρὺ 30 πόδια πού ἀνασηκῶνει τὸ μεγάλο κεφάλι του πᾶνω ἀπὸ τὰ κύματα.

Ἀδύνατον πιά νὰ ξεφύγωμε! Τὰ ἐρπετὰ πλησιάζουν. Στριφοῦρίζουν γύρω ἀπὸ τὴ σχεδία, μὲ δαιμονιώδη ταχύτητα. Χαράζουν γύρω μας συγκεντρικὸς κύκλους. Ἄρπαξα τὴν καρσιμπίνα μου. Μὰ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ μιὰ σφαῖρα πᾶνω σὲ τέτοια λέπια; Ἀπὸ τὸν τρόπο μας δὲν μπορούσαμε λέξι νὰ βγάλωμε. Τὰ τέρατα ὄλο καὶ πλησιάζουν. Ἀπὸ τὴ μιὰ μερίαν ὁ κροκόδειλος, ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ φίδι. Τὸ ὑπόλοιπο θαλασσινὸ κοπάδι ἐξαφανίστηκε. Ἐτοιμάζομαι νὰ πυροβολήσω. Ὁ Χάνς μὲ σταματᾷ. Τὰ δύο τέρατα περνοῦν 50 ὀργιές μακρῶς ἀπὸ τὴ σχεδία καὶ τόσο μεγάλη εἶναι ἡ λύσσα τους, πού δὲ μᾶς εἶδαν!

Φοβερὴ πάλι ξεστᾷ ἀνάμεσα στὰ δύο θεριά. Σὲ λίγο βλέπω πῶς καὶ τὰ ἄλλα τέρατα ἐρχοῦνται νὰ λάβουν μέρος στὴ μάχη — ἡ φάλαινα, τὸ ἐλφίνι, ἡ σαῦρα κι' ἡ χελώνα. Παρακολουθῶ μὲ μενάλω ἐνδιαφέρον. Δείχνω τὰ τέρατα στὸν Ἰσλανδο. Αὐτὸς κινεῖ ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Τβᾷ!, μου λέει.

— Πῶς; Δυό! Θαρρεῖς πῶς δυὸ μονάχα εἶναι...

— Ἐχει δίκιο!, φώναξε ὁ θεὸς μου, πού εἶχε διαρκῶς τὰ κυάλια στὰ μάτια του.

— Μὰ τί λέτε!

— Ναι! τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ τέρατα αὐτὰ ἔχει τὸ μωσουδι δελφινίου, τὸ κεφάλι σαῦρας, τὰ δόντια κροκόδειλου καὶ γι' αὐτὸ γελαστήκαμε. Ἐλαὶ τὸ τρομερότερο προκατακλυσμικὸ ἐρπετό, ὁ ἰχθυόσαυρος.

— Καὶ τὸ ἄλλο;

— Τὸ ἄλλο εἶναι φίδι μὲ καβούκι χελώνας, τρομερὸς ἐχθρὸς τοῦ ἰχθυόσαυρου καὶ λέγεται, π λ η σ ι ὄ σ α υ ρ ο ς.

Ὁ Χάνς εἶχε δίκιο. Δυὸ μονάχα τέρατα ταραίζουν τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Ἐχομε λοιπὸν, μπροστὰ μας δυὸ ἀπὸ τὰ φοβερότερα θεριά τῶν πρώτων ὠκεανῶν καὶ τὰ τέρατα αὐτὰ πολεοῦν μὲ ἀπερίγραπτη μανία. Σηκώνουν ὀλόκληρα δουνὰ νερὸ, πού φτάνουν ὡς στὴ σχεδία μας καὶ τὴν ἀνεβοκατεβάζουν. Διαρκῶς κινδυνεύομε νὰ πνιγῶμε. Ἀκοῦμε τρομακτικὰ σφουγγήματα. Τὰ δύο θεριά πιάστηκαν σῶμα μὲ σῶμα. Δὲν μπορῶ πιά νὰ ξεχωρίσω τὸ ἕν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον πού θὰ νικηθῇ!

Μιὰ ὥρα, δυὸ ὥρες πέρασαν. Ἡ πάλι ἐξακολουθεῖ μὲ τὴν ἴδια λύσσα. Οἱ παλαιότεροι περνοῦν ὀλοένα τὴ σχεδία καὶ πάλι ἀπομακρύνονται. Ἐμεῖς ἀκίνητοι, μὲ τὰ ὄπλα στὸ χερὶ εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσωμε.

Ἀπότομα ὁ ἰχθυόσαυρος κι' ὁ πλῆσιόσαυρος, ἐξαφανίζονται μέσα σὲ φοβερὸ στρόβιλο περνοῦν κάμποσα λεπτά. Θὰ τελειώσῃ ἄραγε ἡ πάλη στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ;

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
TARZAN

